

The Buddhist Arts Gallery

หลวงปู่ทวด วัดช้างให้

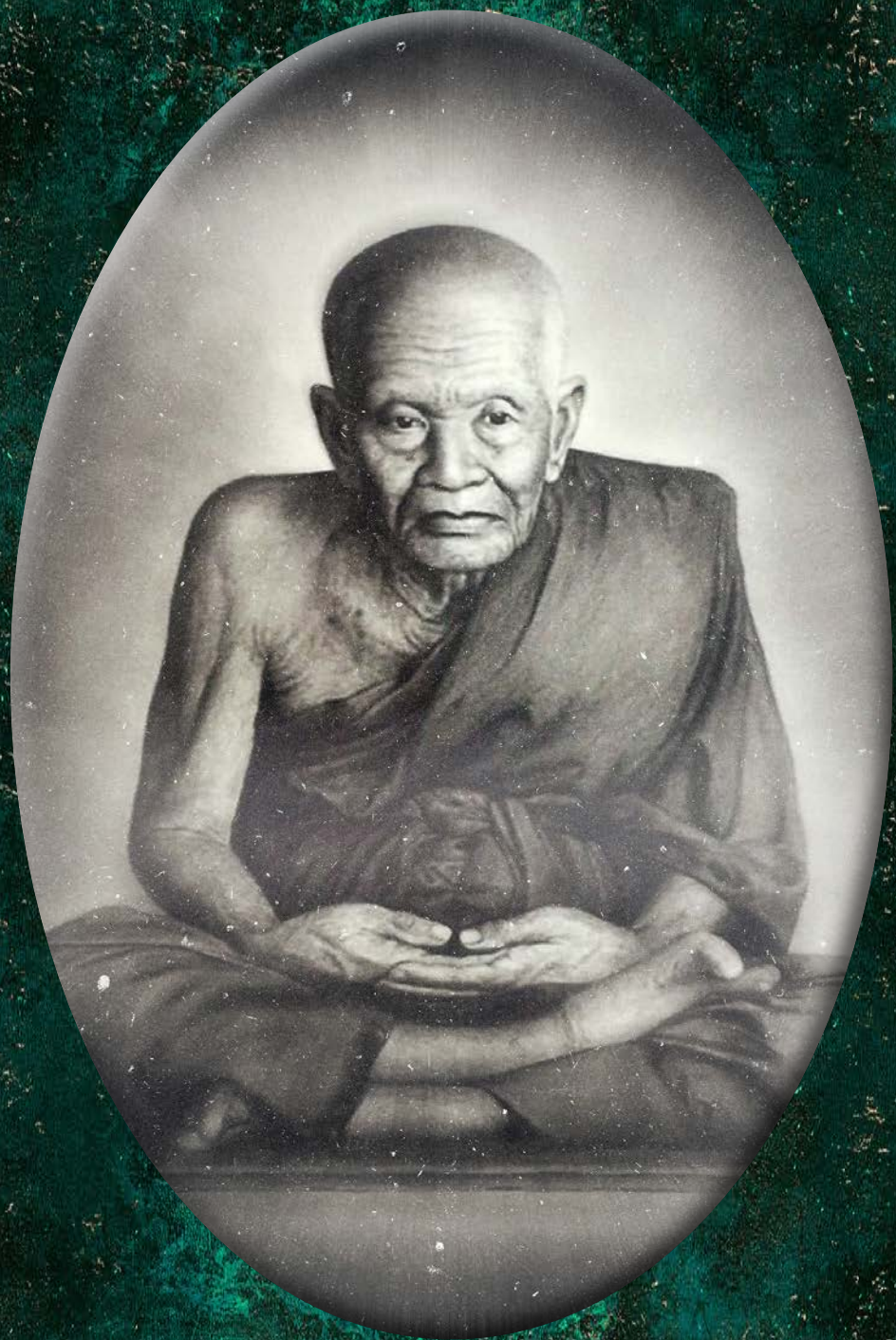

หลวงปู่ทวด

นะโม (3 จบ)

นะโม โพธิสัตว์ อาคันติมาเย อิติกะคะวา (3 จบ)

“ข้าพเจ้าขอขอบน้อมแต่เจ้าประคุณสมเด็จพระหลวงพ่อดาว

ผู้เป็นพระโพธิสัตว์ เป็นผู้มิใช่

ซึ่งเข้ามาสถิตอยู่ในตัวของข้าพเจ้านี้”

บทนำ

อาจารย์ อรรถภูมิ บุญยเกียรติ
บรรณาธิการบริหาร

นะโมโพธิสัตว์ อากันติมาเย อิติกะคะวา

ขอถือโอกาสนี้ อธิษฐานจิตน้อมรำลึกถึงดวงวิสุทธิจิตของ “พระราชมนัสมีรามคุณูปมาจารย์” สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ผู้ทรงคุณูปการยิ่งยวดต่อพระพุทธศาสนาในประเทศไทยครั้งกรุงศรีอยุธยาตอนกลาง ซึ่งต่อมาถูกเรียกขานตามสมัญญานามว่า “หลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืด”

ประวัติเรื่องราวและเกียรติคุณของท่าน นั้นเริ่มขจรขจายมาตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๔๙๗ โดยพระครูวิสัยโสภณ (ทิม ธมฺมธโร) อดีตเจ้าอาวาสวัดช้างให้ราชบุรณะ (วัดช้างให้) อำเภอกอโพธิ์ จังหวัดปัตตานี เป็นผู้เริ่มประกาศเกียรติคุณของหลวงปู่ทวด ด้วยการสร้างพระพิมพ์เนื้อว่านผสมดินกาวยักษ์ขึ้นจำนวน ๖๔,๐๐๐ องค์ และต่อมาก็มีการสร้างด้วยเนื้ออื่นๆ เพื่อมอบให้ผู้สมทบทุนในการสร้างอุโบสถวัดช้างให้ และกาลต่อมาปรากฏ

เกียรติคุณอิทธิคุณ ความมหัศจรรย์ต่างๆ โดยเฉพาะในด้านความปลอดภัย แคล้วคลาดจากภัยอันตรายทุกๆ ประเภท จนเป็นที่อัศจรรย์ใจและนำมาซึ่งการเคารพสักการะบูชาตลอดมาจนมิอาจกล่าวถึง กล่าวขาน อ้างถึงอย่างจบสิ้น

หลวงปู่ทวด เหยียบน้ำทะเลจืด หรือพระหลวงปู่ทวดทุกๆ รุ่น ล้วนเป็นที่แสวงหาของผู้คนที่มีความศรัทธาทั่วไปทั้งประเทศ และอาจหมายรวมถึงชาวต่างชาติ ก็ล้วนเชื่อมั่นศรัทธาคุณเดียวกันกับชาวไทยเราทุกๆ ประการ

โอกาสนี้ หวังอย่างยิ่งว่า e book หลวงปู่ทวด เนื้อว่าน เล่มนี้จะเป็นที่ตอบสนองนำความจริงให้ปรากฏเพิ่มขึ้นแต่ทุกท่านได้เข้ามาชม มาอ่าน

ขออำนาจอิทธิคุณหลวงปู่ทวดจงปกปักรักษาทุกๆ ท่านด้วยเทอญ

หลวงปู่ทวด

๑๒

เรื่องหลวงปู่ทวด

๒๘

ประวัติวัดช้างให้

๓๔

สถาปหลวงปู่ทวด

๔๐

ปฐมเหตุการณ์สร้างพระหลวงพ่อทวด ฯ

๔๒

ประวัติการสร้างพระเครื่อง

๘๘

พิมพ์ใหญ่

๑๑๒

พิมพ์ใหญ่หัวขีด

๕๐

พิมพ์กรรมการ

๑๔๘

พิมพ์กลาง

๑๙๖

พิมพ์พระรอด

● ON THE COVER

อนันต์ คณานุรักษ์ เรื่อง

“เรื่อง หลวงปู่ทวด”

เมื่อหลายร้อยปีมาแล้วหัวเมืองทางภาคใต้ของประเทศไทย เล่าลือกันมาว่าทุก ๆ สมัย เกิดมีพระภิกษุสงฆ์ทรงสมณศักดิ์ชั้นสมเด็จเจ้ามาถึง ๔ องค์ด้วยกันคือ

๑. สมเด็จเจ้าเกาะยอ
๒. สมเด็จเจ้าเกาะใหญ่
๓. สมเด็จเจ้าจอมทอง
๔. สมเด็จเจ้าพะโคะ

แต่หนังสือนี้ ขอกล่าวเฉพาะตำนานสมเด็จเจ้าพะโคะโดยตรง ตามตำนานกล่าวไว้ว่าสมเด็จ ฯ องค์นี้ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ดี เป็นพระราชมุณีสามีรามคุณูปมาจารย์ จากสมเด็จพระมหาธรรมราชาสมัยพระองค์ครองกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี และกล่าวไว้ว่า สมเด็จเจ้าพะโคะ ชาตะ วันศุกร์ เดือน ๔ ปีมะโรง ตรงกับ พ.ศ. ๒๑๒๕ บิดาชื่อหู มารดาชื่อนางจันทร์

มีอายุมากแล้วจึงคลอดบุตรเป็นชายชื่อเจ้าปู่ และได้คลอดบุตรคนนี้ที่บ้าน สวนจันทร์ ตำบลชุมพลเมืองจะทิ้งพระ (อ. จะทิ้งพระ จ. สงขลา เวลานี้)

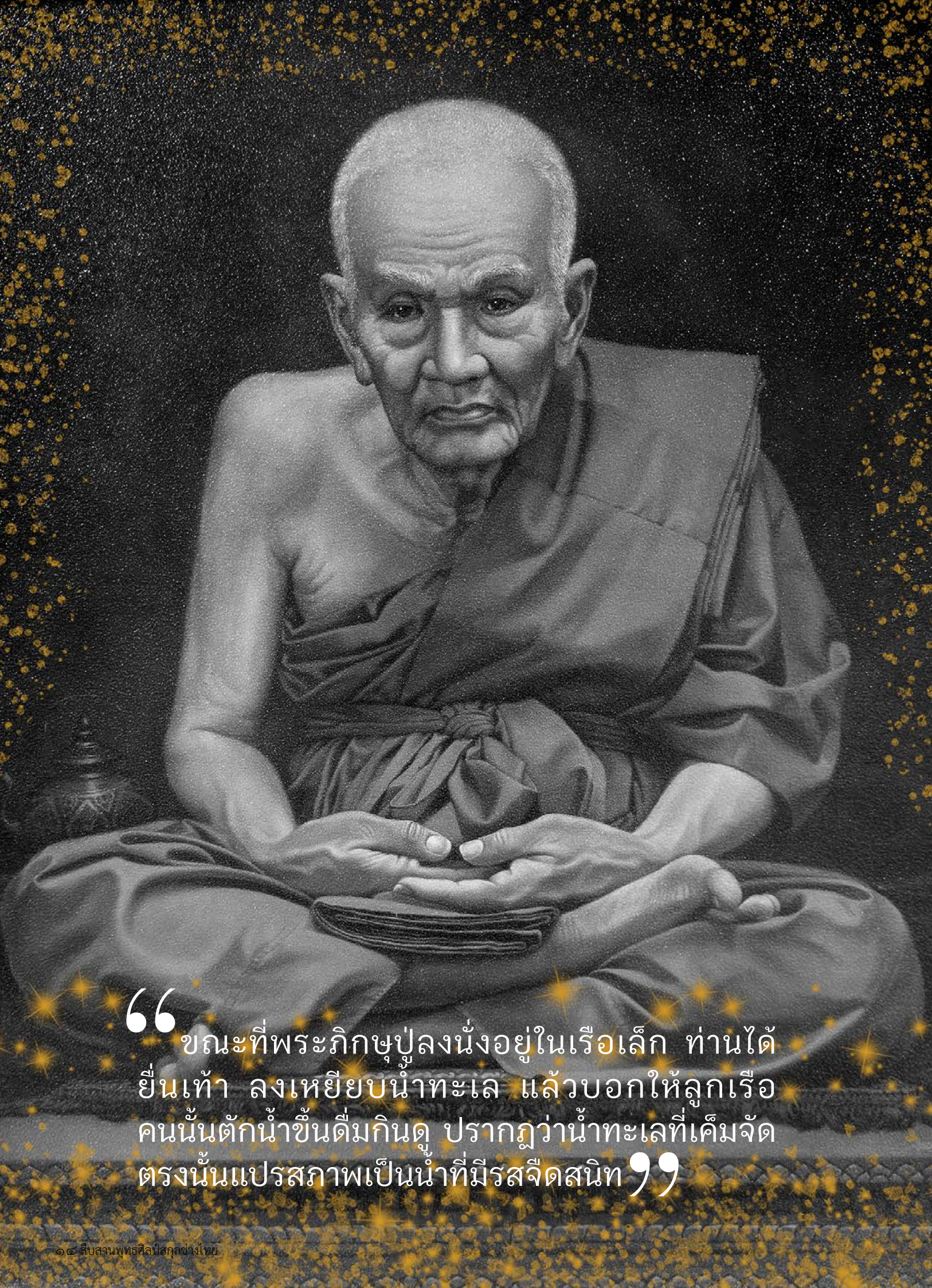
ตาหู นางจันทร์ เป็นคนยากจน ได้อาศัยอยู่กับคฤหบดีผู้หนึ่งไม่ปรากฏนาม สองสามีภริยาเป็นผู้มันอยู่ในศีลธรรม เมื่อนางจันทร์ออกจากกรอยู่ไฟเนื่องในการคลอดบุตรแล้ว วันหนึ่งนางจันทร์อุ้มลูกน้อยพร้อมด้วยสามีออกไปทุ่งนา เพื่อช่วยเก็บเกี่ยวข้าวให้แก่เจ้าของบ้านที่พลอยอาศัย ครั้นถึงทุ่งนาได้เอาผ้าผูกกับต้นหม้าและต้นหว้าซึ่งขึ้นอยู่ใกล้กันทำเป็นเปลให้ลูกนอน แล้วพากันลงนาเก็บเกี่ยวข้าวต่อไป ขณะสองสามีภริยาเก็บเกี่ยวข้าวอยู่ชั่วครู่ นางจันทร์เป็นห่วงลูก ได้เหลียวมามองที่เปลปรากฏว่ามีงูบองตัวโตผิดปกติ ได้ขดตัวรวบรัดเปล

ที่เจ้าปู่นอน สองสามีภริยาตกใจร้องหวีดโวยวายขึ้น เพื่อนชาวนาที่เกี่ยวข้องชาวอยู่ใกล้เสียงก็รีบพากันวิ่งมาดู แต่ก็ไม่มีความสามารถจะช่วยอะไรได้ จึงใหญ่ตัวนั้นเห็นคนเข้าใกล้ก็ชูศีรษะสูงขึ้นส่งเสียงขู่คำรามดังอย่างน่ากลัว จึงไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้เปลนั้นเลย

ฝ่ายนายหนานจันทร์ผู้มันอยู่ในบุญกุศล ยืนนั่งพิจารณาอยู่ปรากฏว่าว่างใหญ่ตัวนั้นนั้นมิได้ ทำอันตรายแก่เด็กบุตรน้อยของตนเลย จึงเกิดความสงสัยว่างูบองใหญ่ตัวนี้น่าจะเกิดจากเทพนิมิตบันดาลคิดตั้งนั้นแล้วก็พากันหาดอกไม้ และเก็บรวงข้าวเผาเป็นข้าวตอกนำมาบูชาและกราบไหว้ใหญ่พร้อมด้วยกล่าวคำสวดอธิษฐาน ขอให้ลูกน้อยปลอดภัยในชั่วครู่ที่ว่างใหญ่ก็คลายขนดลำตัวออกจากเปล อันตรายหายไปที่นั่นที่นายหนานจันทร์และเพื่อนพากันเข้าไปดูทารกที่ในเปล ปรากฏว่าเจ้าปู่ยังนอนหลับเป็นปกติอยู่ แต่มีแก้วดวงหนึ่งวางอยู่ที่คอในที่ลุ่มใต้ลูกกระเดือก

แก้วดวงนั้นมีสีแสงรุ่งเรืองเป็นรัศมีหลากหลายสี สองสามีภริยาจึงเก็บรักษาไว้ดหบดีเจ้าของบ้านทราบความ จึงขอแก้วดวงนี้ไว้เป็นกรรมสิทธิ์ ตาหู นางจันทร์ก็จำใจมอบให้คหบดีผู้นั้นเมื่อได้แก้วพระยาขุมมาไว้เป็นสมบัติของตนแล้วก็รู้สึกพอใจ ต่อมาไม่นานได้เกิดการวิปริต ให้ความเจ็บไข้ได้ทุกข์แก่คหบดี และครอบครัวขึ้นอย่างรุนแรงผิดปกติ จนไม่มีทางแก้ไขได้จนถึงที่สุด คหบดีเจ้าของบ้านจึงคิดว่าเหตุร้ายที่เกิดขึ้นครั้งนี้ คงจะเป็นเพราะยึดเอาดวงแก้วพระยาขุมนั้นไว้ จึงให้โทษ และเกรงเหตุร้ายจะลุกลามยิ่ง ๆ ขึ้นจึงตัดสินใจคืนแก้วดวงนั้นให้สองสามีภริยากลับคืนไป ต่อมาภายในบ้านและครอบครัวของคหบดีผู้นั้นก็ได้อยู่เย็นเป็นสุขตามปกติ ขณะที่นายหนานจันทร์ได้ครอบครองแก้ววิเศษอยู่นั้น ปรากฏว่าเจ้าของบ้านก็มีความเมตตาสงสาร ไม่ใช้งานหนักการทำงานมาหากินเลี้ยงชีพก็จำเริญรุ่งเรืองขึ้นเป็นลำดับ อยู่สุขสบายตลอดมา

“ขณะที่พระภิกษุปูลงนั่งอยู่ในเรือเล็ก ท่านได้ ยื่นเท้า ลงเหยียบน้ำทะเล แล้วบอกให้ลูกเรือ คนนั้นตักน้ำขึ้นดื่มกินดู ปรากฏว่าน้ำทะเลที่เค็มจัด ตรงนั้นแปรสภาพเป็นน้ำที่มีรสจืดสนิท”

เมื่อกาลล่วงนามาจนเจ้าปู่อายุ ๗ ปี บิดามารดา ได้นำไปถวายสมภารจวงให้เรียนหนังสือ ณ วัดดี หลวง เด็กชายปู่ศึกษาเล่าเรียนมีความเฉลียวฉลาด ยิ่งกว่าเพื่อนคนใด ๆ เมื่อเด็กชายปู่มีอายุ ๑๕ ปี สมภารจวงผู้เป็นอาจารย์ได้บวชให้เป็นสามเณร ต่อ มาท่านอาจารย์ได้นำไปฝากท่านพระครูสีหธรรมรังษี ให้เรียนหนังสือมูลกัจจายน์ ณ วัด สีหยัง (วัดสีคิ้ว อ. ระโนด เวลานั้น)

สามเณรเรียนมูลกัจจายน์ อยู่กับท่านพระครู สีหธรรมรังษี ซึ่งขณะส่งมาจากกรุงเทพฯ ให้เป็นครูสอนวิชามูล ฯ ทางหัวเมืองฝ่ายใต้ในสมัยนั้น มีพระภิกษุสามเณรได้ศึกษาเล่าเรียนกันมา สามเณรปู่มี สติปัญญาเฉลียวฉลาดส่อนิสัยปราชญ์มาแต่กำเนิด ได้ศึกษาเล่าเรียนวิชามูล ฯ อยู่ไม่นานก็สำเร็จ เป็นที่ ชื่นชมของพระอาจารย์เป็นอย่างมาก

เมื่อสามเณรปู่เรียนจบวิชามูล ฯ แล้ว ได้กราบ ลาพระอาจารย์ไปเรียนต่อยังสำนักพระครูกาเดิม ณ วัดสีมาเมือง เมืองนครศรีธรรมราช เมื่อครบอายุบวช พระครูกาเดิมผู้เป็นอาจารย์ จัดการอุปสมบทให้เป็น ภิกษุในพุทธศาสนา ทำญัตติอุปสมบทให้ ฉายาว่า “สามิราโม” ณ สถานที่คลองแห่งหนึ่ง โดยเอาเรือ ๔ ลำ มาเทียบขนานเข้าเป็นแพทำญัตติ ต่อมาคลองแห่งนี้ มีชื่อเรียกกันว่าคลองท่าแพจนบัดนี้

พระภิกษุปู่ เรียนธรรมอยู่สำนักพระครูกาเดิม ๓ ปีก็เรียนจบชั้นธรรมบทบริบูรณ์ พระภิกษุปู่ได้ กราบลาพระครูกาเดิมจากวัดสีมาเมืองกลับภูมิลำ เนาเดิม ต่อมาได้ขอจะโดยสารเรือสำเภาของนาย อินทร์ ลงเรือที่ท่าเมืองจะทิ้งพระไปกรุงเทพฯ พระนครหลวง เพื่อศึกษาเล่าเรียนธรรมเพิ่มเติมอีก เรือสำเภาใช้ใบแล่นถึงเมืองนครศรีธรรมราช นาย

อินทร์เจ้าของเรือได้นิมนต์ขึ้นบก ไปนมัสการ พระบรมธาตุตามประเพณี ของชาวเรือเดินทางไกล ซึ่งได้ปฏิบัติกันมาแต่กาลก่อน ๆ เพื่อขอความสวัสดิ ์ต่อการเดินทางทางทะเลแล้วพากันมาลงเรือสำเภา ที่คลองท่าแพ เรือสำเภาใช้ใบออกสู่ทะเลหลวงเรียบ ร้อย ตลอดมาเป็นระยะทาง ๓ วัน ๓ คืน วันหนึ่ง ท้องทะเลฟ้าวิปริต เกิดพายุฝนตกมิดฟ้ามัวดินคลื่น คนองเป็นบ้าคลั่ง เรือจะแล่นต่อไปไม่ได้ จึงลัดใบ ทอดสมอสูบลมอยู่ ๓ วัน ๓ คืน จนพายุร้ายสงบเงียบ ลงเป็นปกติ แต่เหตุการณ์บนเรือสำเภาเกิดความ เดือดร้อนมาก เพราะน้ำจืดที่ลำเลียงมาหมดลง คน เรือไม่มีน้ำไม่มีน้ำจืดดื่มและหุงต้มอาหาร นายอินทร์ เจ้าของเรือเป็นเดือดเป็นแค้นในเหตุการณ์ครั้งนั้น หาว่าเป็นเพราะพระภิกษุพลอยอาศัยมา จึงทำให้ เกิดเหตุร้าย ซึ่งตนไม่เคยประสบเช่นนี้มาแต่ก่อนเลย ผู้บังคับการโทษย่อมไม่รู้จักผิดชอบฉันใด นายเรือคน นี้ก็ฉันนั้น เขาจึงได้ไล่พระภิกษุปูลงเรือใช้ให้ลูกเรือ นำไปขึ้นฝั่ง หมายถึงปล่อยท่านไปตามยถากรรม ขณะที่พระภิกษุปูลงนั่งอยู่ในเรือเล็ก ท่านได้ยื่นเท้า ลงเหยียบน้ำทะเล แล้วบอกให้ลูกเรือคนนั้นตักน้ำ ขึ้นดื่มกินดู ปรากฏว่าน้ำทะเลที่เค็มจัดตรงนั้นแปร สภาพเป็นน้ำที่มีรสจืดสนิท ลูกเรือคนนั้นจึงบอกขึ้น ไปบนเรือใหญ่ให้เพื่อนทราบ พวกกะลาสีบนเรือใหญ่ จึงชวนกันตักน้ำทะเลตรงนั้นขึ้นไปดื่มแก้กระหาย พากันอัศจรรย์ในอิทธิฤทธิ์ของพระภิกษุหนุ่มองค์นี้ ยิ่งนัก ความทราบถึงนายอินทร์เจ้าของเรือ จึงได้ตักน้ำ นั้นพิสูจน์ดูปรากฏว่าน้ำทะเลที่จืดนั้น มีบริเวณอยู่ จำกัดเป็นวงกลม ประมาณเท่าล้อเกวียน นอกนั้นเป็น น้ำเค็มตามธรรมชาติของน้ำทะเล จึงสั่งให้ลูกเรือ ตักน้ำบริเวณนั้น ขึ้นบรรจุภาชนะไว้บนเรือจนเต็ม

นายอินทร์และลูกเรือได้ประจักษ์ในอภินิหารของท่านเป็นที่ยศจรรยเช่นนั้น ก็เกิดความหวาดวิตกภัยพิบัติที่ตนได้กระทำไว้ต่อท่าน จึงได้นิมนต์ให้ท่านขึ้นบนเรือใหญ่ แล้วพากันกราบไหว้ขอขมาโทษตามที่ท่านได้กล่าวคำหยาบต่อท่านมาแล้ว และถอนสมอใช้ใบแล่นเรือต่อไปเป็นเวลาหลายวันหลายคืนโดยเรียบร้อย

ขณะเรือสำเภาถึงกรุงศรีอยุธยา เข้าจอดเทียบท่าเรียบร้อยแล้ว นายอินทร์ได้นิมนต์ท่าน ให้ท่านเข้าไปในเมืองแต่ท่านไม่ยอมเข้าเมือง ท่านปรารถนาจะอยู่ ณ วัดนอกเมือง เพราะเห็นว่าเป็นที่เงียบสงบดี และได้ไปอาศัยอยู่ ณ วัดราชานุาส ซึ่งตั้งอยู่นอกกำแพงเมือง ขณะนั้นพระมหาธรรมราชาครองกรุงศรีอยุธยา

ในสมัยนั้น ประเทศลังกามีพระเจ้าวิภูฏกะคามินิครองราชเป็นแผ่นดิน มีพระประสงค์จะได้กรุงศรีอยุธยาไว้ได้พระบรมเดชาณุภาพ แต่พระองค์ไม่มีพระประสงค์จะก่อสงครามให้เกิดรบราฆ่าฟันกันและกัน ให้ประชาชนข้าแผ่นดินเดือดร้อน จึงมีนโยบายอีกอย่างหนึ่งที่สามารถจะเอาชนะประเทศอื่นโดยการทำพินัน พระองค์จึงตรัสสั่งให้พนักงานพระคลังเบิกจ่ายทองคำในท้องพระคลังหลวง มอบให้แก่นายช่างทองไปจัดการหลอมหล่อเป็นตัวอักษรเท่าใบมะขามจำนวน ๙๔,๐๐๐ เมล็ด แล้วมอบให้แก่พราหมณ์ผู้เฒ่า ๗ คน พร้อมด้วยข้าของอันมีค่าบรรทุกลงเรือสำเภา ๗ ลำ พร้อมด้วยพระราชสาสน์ให้แก่พราหมณ์ทั้ง ๗ นำลงเรือสำเภาใช้ใบแล่นไปยังกรุงศรีอยุธยา เมื่อเรือสำเภาจอดท่ากรุงศรีอยุธยาเรียบร้อยแล้ว พราหมณ์ทั้ง ๗ ได้พากันเข้าเฝ้าสมเด็จพระมหาธรรมราชาถวายสาสน์

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแห่งกรุงไทยทรงอ่านพระราชสาสน์ความว่า พระเจ้ากรุงลังกาขอทำพระเจ้ากรุงไทยให้ทรงแปลพระธรรมในเมล็ดทองคำและเรียบเรียงตามลำดับให้เสร็จภายใน ๗ วัน ถ้าแปลและเรียบเรียงได้ทันกำหนด พระเจ้ากรุงลังกาขอถวายข้าวของอันมีค่าทั้ง ๗ ลำเรือสำเภาเป็นบรรณาการแก่พระเจ้ากรุงไทย แต่ถ้าพระเจ้ากรุงไทยแปลเรียงเมล็ดทองคำไม่ได้ตามกำหนด ให้พระเจ้ากรุงไทยจัดการถวายดอกไม้เงินและทองส่งเป็นราชบรรณาการแก่กรุงลังกาทุก ๆ ปี ตลอดไป

เมื่อพระองค์ทรงทราบพระราชสาสน์ อันมีข้อความดังนั้น จึงทรงจัดสั่งนายศรีธัญชัยสังฆการีเขียนประกาศนิมนต์พระราชอาคันตุกะ และพระภิกษุสงฆ์ผู้ทรงคุณวุฒิทั่วประเทศให้เข้ามาแปลธรรมในพระมหานครทันกำหนด เมื่อได้ประกาศไปแล้ว ๖ วัน ก็ไม่มีใครสามารถแปลเรียบเรียงเมล็ดทองคำนั้นได้ พระองค์ทรงปริวิตกเป็นยิ่งนักและในคืนวันนั้นพระองค์ทรงสุบินนิมิตว่า มีพระยาช้างเผือกผู้มาจากทิศตะวันตก ขึ้นยืนอยู่บนพระแท่นในพระบรมมหาราชวังได้เปล่งเสียงร้องก้องดังได้ยินไปทั่วทั้งสี่ทิศ ทรงตกพระทัยตื่นบรรทมในยามนั้น และทรงพระปริวิตกในพระสุบินนิมิตเกรงว่าประเทศชาติจะเสียอธิปไตยและเสื่อมเสียพระบรมเดชาณุภาพ ทรงพระวิตกกังวลไม่เป็นอันจะบรรทมจนรุ่งสาง

เมื่อได้เสด็จออกยังท้องพระโรง สั่งให้โหรหลวงเข้าเฝ้าโดยด่วน และทรงเล่าพระสุบินนิมิตให้โหรหลวงทำนาย เพื่อจะได้ทรงทราบว่าร้ายดีประการใด เมื่อโหรหลวงทั้งคณะได้พิจารณาดูยามในพระสุบินนิมิตนั้นละเอียดถี่ถ้วนดีแล้ว ก็พร้อมกันกราบถวาย

บังคมทูลว่า ตามพระสุบินนิมิตนี้ จะมีพระภิกษุหนุ่มรูปหนึ่งมา จากทิศตะวันตกอาสาเรียงและแปลพระธรรมได้สำเร็จ พระบรมเดชาณุภาพของพระองค์จะยั่งยืนแผ่ไพศาลไปทั่วทั้งสี่ทิศ เมื่อพระองค์ทรงทราบแล้วก็คลายพระปริวิตกลง ได้บ้าง

ด้วยเดชบุญบันดาลในเช้าวันนั้น บังเอิญศรีธัญชัยไปพบพระภิกษุผู้ที่วัดราชานุาส ได้สนทนาปราศรัยกันแล้วก็ทราบที่ท่านมาจากเมืองตะลุง (พัทลุงเวลานี้) เพื่อศึกษาธรรม ศรีธัญชัยเล่าเรื่องพระเจ้ากรุงลังกาทำพินันให้แปลธรรม แล้วถามว่าท่านยังจะช่วยแปลได้หรือ พระภิกษุผู้ตอบว่า ถ้าไม่ลองก็ไม่รู้ ศรีธัญชัยจึงนิมนต์ท่านเข้าเฝ้า ณ ที่ประชุมสงฆ์ ขณะที่พระภิกษุผู้ถึงประตูหน้าพระวิหารท่านย่างเท้าก้าวขึ้นไปยืนเหยียบบนก้อนหินศิลาแลง ทันทีนั้นศิลาแลงได้หักออกเป็นสองท่อน ด้วยอำนาจอภินิหารเป็นที่ยศจรรยยิ่งนัก เมื่อเข้าไปในพระวิหาร พระมหากษัตริย์ตรัสสั่งพนักงานบุปผมให้ท่านนั่งในที่อันสมควร แต่ก่อนท่านจะเข้านั่งที่แปลพระธรรมนั้นท่านได้แสดงกิริยาอาการเป็นปัญหาธรรม ต่อหน้าพราหมณ์ทั้ง ๗ กล่าวคือท่าแรกท่านนอนลง ในท่าสัพพะไสยาสน์ แล้วลุกขึ้นนั่งทรงกายตรง แล้วกะเฝิบไปข้างหน้า ๕ ที แล้วลุกขึ้นเดินเข้าไปนั่ง ในที่อันสมควร พราหมณ์ผู้เฒ่าทั้ง ๗ เห็นท่านแสดง กิริยาเช่นนั้นเป็นการขบขันก็พากันหัวเราะ และพูดว่านี่หรือพระภิกษุที่จะแปลธรรมของพระบรมศาสดา อะไรจึงแสดงกิริยาอย่างเด็กไร้เดียงสา พราหมณ์พูดดูหมิ่นท่านหลายครั้ง ท่านจึงหัวเราะแล้วถามพราหมณ์ว่า ประเทศชาติบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน ท่านไม่เคยพบเห็นกิริยาอาการเช่นนี้บ้าง

หรือ? พราหมณ์ผู้เฒ่าฉงนใจก็นิ่งอยู่ต่างนำบาตรใส่เมล็ดทองคำเข้าประเคนท่านท่านทันที เมื่อพระภิกษุผู้รับประเคนบาตรจากมือพราหมณ์มาแล้วท่านก็นิ่งสงบจิตอธิษฐานแต่ในใจว่า ขออำนาจคุณบิดามารดาครูบาอาจารย์ และอำนาจผลบุญกุศลที่ได้สร้างมาแต่ปางก่อน และอำนาจเทพดาอันรักษาพระนครตลอดถึง เทวดาอารักษ์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ครั่งนี้อาตมาจะแปลพระธรรมช่วยกู้บ้านกู้เมือง ขอให้ช่วยดลบันดาลจิตใจให้สว่างแจ้ง ขจัดอุปสรรคที่จะมาขัดขวาง ขอให้แปลพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ สำเร็จสมปรารถนาเถิด ครั้นแล้วท่านคว่ำบาตรเททองเรียรดลงบนพรม และนั่งคุยกับพราหมณ์ตามปกติ

ด้วยอำนาจบารมีอภินิหารของท่าน ที่ได้จุติลงมาโปรดสัตว์ในพระพุทธ ศาสนาประกอบกับโชคชะตาของประเทศชาติที่จะไม่เสื่อมเสียอธิปไตย เทพเจ้าทั้งหลาย จึงดลบันดาลเรียบเรียงเมล็ดทองคำตามลำดับตัวอักษรโดยเรียบร้อยในเวลานั้น ชั่วครู่ที่ท่านก็ได้เหลียวกลับมา ลงมือเรียบเรียงและแปลอักษรในเมล็ดทองคำจำนวน ๘๔,๐๐๐ เมล็ด เป็นลำดับโดยสะดวกและไม่ติดขัดประการใดเลย นับว่าโชคชะตาของประเทศชาติยังคงรุ่งเรืองสืบไป

ขณะที่พระภิกษุผู้เรียบเรียงและแปลอักษรไป ได้มากแล้วปรากฏว่าเมล็ดทองคำตัวอักษรขาดหายไป ๗ ตัว คือ ตัว ส วิ ธา ปุ กะ ยะ ปะ ท่านจึงทวงถามเอาที่พราหมณ์ พราหมณ์ทั้ง ๗ คนยอมจำนน จึงประเคนเมล็ดทองคำที่ตนซ่อนไว้นั้นให้ท่านแต่โดยดี ปรากฏว่าพระภิกษุผู้แปลพระไตรปิฎกในเมล็ดทองคำสำเร็จบริบูรณ์ เป็นการชนะพราหมณ์ในเวลาเย็น

ของวันนั้น และทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงคนตรีปิพาทย
ประโคม พร้อมเสียงประชาชนโห่ร้องต้อนรับชัยชนะ
เสียงดังสนั่นหวั่นไหวทั่วพระนครศรีอยุธยาเป็นการฉลองชัย

สมเด็จพระมหาธรรมราชาทรงพระโสมนัสยินดี
เป็นที่ยิ่ง จึงทรงตรัสสั่งถวายราชสมบัติให้พระภิกษุ
ปูครอง ๗ วัน แต่ท่านไม่ยอมรับ โดยให้เหตุผลว่าท่าน
เป็นสมณเพศไม่สมควรที่จะครองราชสมบัติ อันผิด
กิจของสมณควรประพฤติ พระองค์ก็จนพระทัย แต่
พระประสงค์อันแรงกล้าที่จะสนองคุณความดีและ
ความชอบอันใหญ่ยิ่งให้แก่ท่านในครั้งนี้จึงทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ ทรงแต่งตั้งให้พระภิกษุปูดำรงสมณศักดิ์
ทรงพระราชนามว่า “พระราชมนีสามิราม
คุณูปมาจารย์” ในเวลานั้น

พระภิกษุปู หรือพระราชมนีสามิรามคุณูปมา
จารย์ได้ประจำพรรษาอยู่ ณ วัดราชานุวาส ศึกษา
และปฏิบัติ ธรรมอยู่เป็นเวลาหลายปีด้วยความสงบ
ร่มเย็นเป็นสุขตลอดมา

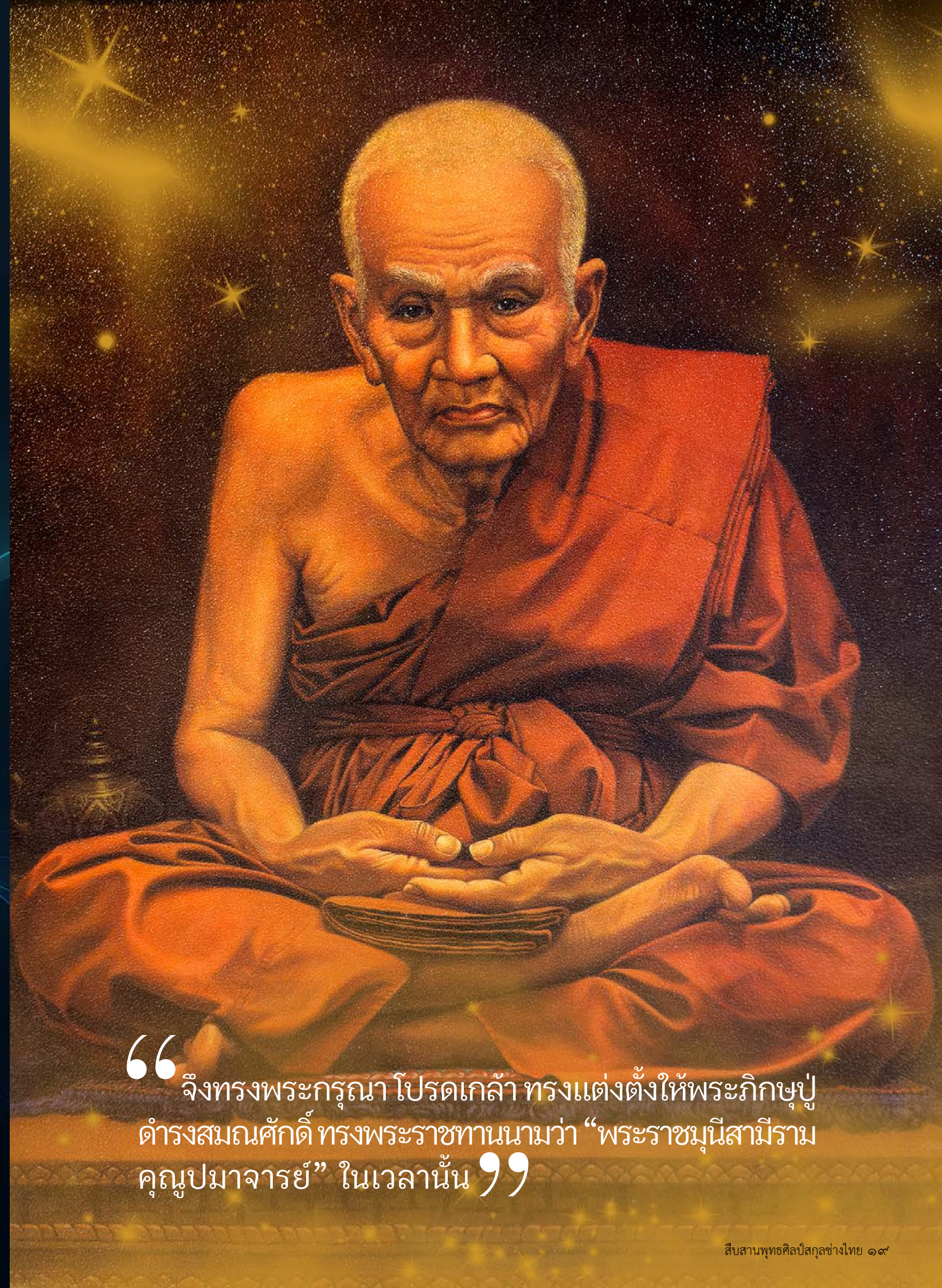
กาลนานมาปีหนึ่ง ในพระมหานครศรีอยุธยา
เกิดโรคระบาดขึ้นร้ายแรงเช่นหิวตโรค ประชาชนถูกร
ล้มป่วยเจ็บตายลงเป็นอันมาก ประชาชนพลเมืองเดือด
ร้อนเป็นอย่างยิ่งนัก สมัยนั้นหยูกยาที่ไม่มี นิยมใช้รักษา
ป้องกันด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย พระเจ้าอยู่หัวทรง
พระวิตกกังวนมาก เพราะไม่มีวิธีใดจะช่วยรักษาและ
ป้องกันโรคนี้ได้ และทรงระลึกถึงพระราชมนีสามิราม
คุณูปมาจารย์ขึ้นได้จึงตรัสสั่งให้ศรีธนชัยไปนิมนต์
ท่านเข้ามาเฝ้าทรงปรารภในเรื่องทุกข์ร้อนของพลเมือง
ที่ได้รับทุกข์ทุกเข็ญ ด้วยโรคระบาดอยู่ขณะนี้ ท่านจึง
ทำพิธีปลุกเสกน้ำพระพุทธมนต์ แล้วนำไปประพรม
ให้แก่ประชาชนทั่วพระนคร ปรากฏว่าโรคระบาดได้
ทุเลาเหือดหายไปไม่ช้า ประชาชนได้รับความลุ่ม

เย็นเป็นสุขตลอดมา ในหลวงทรงพระปรีดาปราโมทย์
เป็นอันมาก ทรงเคารพเลื่อมใสในองค์ท่านอย่างยิ่ง
วันหนึ่งได้ทรงตรัสปรารภกับท่านว่า ต่อไปนี้หากพระ
คุณเจ้ามีความปรารถนาสิ่งอันใด ขอนิมนต์แจ้งให้
ทราบความปรารถนา นั้น ๆ จะทรงพระราชนามถวาย
พระคุณเจ้าอย่าได้เกรงพระทัยเลย

การล่วงมานานประมาณว่า พระราชมนีสามิราม
คุณูปมาจารย์มีวัยชราแล้ว วันหนึ่งท่านได้เข้าเฝ้าถวาย
พระพรทูลลาจะกลับภูมิลำเนาเดิม พระองค์ทรงเกรงใจ
ท่านไม่กล้านิมนต์ขอร้องแต่อย่างใด ได้พระราชทาน
อนุญาตตามความปรารถนาของท่าน

เมื่อพระราชมนีสามิรามคุณูปมาจารย์ กลับ
ภูมิลำเนาเดิม ครั้นนั้นปรากฏมีหลักฐานว่าไว้ว่า ท่าน
เดินกลับทางบกจุดงค์โปรดสัตว์เรื่อยมาเป็นเวลาช้านาน
จึงถึงวัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะ ตามแนวทาง
ที่ท่านเดินและพักแรมที่ใด ต่อมาภายหลังสถานที่
ที่ท่านพักแรมนั้นเกิดเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ประชาชนใน
ถิ่นนั้นได้ทำการเคารพบูชามาถึงบัดนี้คือ ปรากฏว่า
ขณะที่ท่านพักแรมอยู่ที่บ้านโกฏีในอำเภopakpang
เมื่อท่านเดินทางจากไปแล้ว ภายหลังประชาชนยังมีความ
เคารพเลื่อมใสท่านอยู่มาก จึงได้ชักชวนกันขุดดิน
พูนขึ้นเป็นเนิน ตรงกับที่ท่านพักแรมไว้เป็นที่ระลึก
รอบๆเนินดินนั้นจึงเป็นคุน้ำล้อมรอบเนิน และสถานที่
แห่งนี้ต่อมาก็เกิดเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์จนถึงบัดนี้

เมื่อท่านเดินทางมาถึงหัวลำภูใหญ่ในอำเภ
หัวไทรในเวลา นี้ เป็นสถานที่ที่มีหาดทรายขาวสะอาด
ต้นลำภูแผ่กิ่งก้านสาขาร่มรื่นเย็นสบาย ท่านจึงพักแรม
อาศัยใต้ต้นลำภูนั้น ทำสมาธิปัสสนา ประชาชนในถิ่น
นั้นได้พร้อมใจกันมากกราบไหว้บูชา และฟังท่านแสดง
ธรรมอันเป็นหลักควรปฏิบัติของพระพุทธศาสนา

“ จึงทรงพระกรุณา โปรดเกล้าฯ ทรงแต่งตั้งให้พระภิกษุปู
ดำรงสมณศักดิ์ ทรงพระราชนามว่า “พระราชมนีสามิราม
คุณูปมาจารย์” ในเวลานั้น ”

ต่อมา ประชาชนเพิ่มความเลื่อมใสศรัทธาแรงกล้า จึงพร้อมใจกันสร้างศาลาถวายเป็นหลังหนึ่ง และท่านได้จากสถานที่นี้ไปแล้ว ต่อมาภายหลังไม่นานศาลาหลังนี้เกิดเป็นศาลาศักดิ์สิทธิ์ ประชาชนชาวบ้านถิ่นนั้นและถิ่นใกล้เคียงจึงชักชวนกันมาทำพิธีสมโภชศาลาศักดิ์สิทธิ์หลังนั้นเป็นการระลึกถึงท่าน ถือเอาวันพฤหัสบดีเป็นวันพิธีชักชวนกันทำขนมโค มาบวงสรวงสมโภชทุก ๆ วันพฤหัสบดี ๖ เป็นประจำ จนเป็นประเพณีมาจนกระทั่งบัดนี้

เมื่อท่านจากหัวลำภูใหญ่ เดินทางมาถึงบางค้อน
ท่านได้หยุดพักแรมพอหายเมื่อยล้า แล้วก็เดินทางต่อไป
จะถึงวัดพุทธสังฆะบรรพตพะโคะ หลังจากที่ท่านจาก
ไปแล้วสถานที่บางค้อนก็เกิดเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์
ปรากฏมาจนบัดนี้

พระราชมนูนี้สามิรามคุณูปมาจารย์ หรือพระ
ภิกษุปู่กลับถึงวัดพุทธสิงห์บรรพตพะโคะครั้งนี้ ประ
ชาชนชื่นชมยินดีแซ่ซ้องสาธุการต้อนรับท่านเป็นการ
ใหญ่ ประชาชนได้พร้อมกันขนานนามท่านขึ้นใหม่
เรียกกันว่า “สมเด็จพระเจ้าพะโคะ” ตั้งแต่นั้นมาจนบัดนี้
ต่อมาวัดพระสิงห์บรรพตพะโคะ อันเป็นชื่อเดิมก็
ถูกเรียกย่อ ๆ เสียใหม่ว่า “วัดพะโคะ” จนบัดนี้

ตามตำนานกล่าวไว้ว่า วัดพุทธสิงห์บรรพตพะโคะนี้มีพระอรหันต์ ๓ องค์ เป็นผู้สร้างขึ้น คือ

๑. พระนาໄຣມຸ້ຍ

๒. พระมหาอโนมทัสสี

๓. พระธรรมกาวา

ต่อมาพระมหาอโนมทัสสี ได้เดินทางไป
ประเทศอินเดีย อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุพระบรม
ศาสดากลับมาพระยาธรรมรังคัล เจ้าเมืองจะทิ้งพระ
ในสมัยนั้นนั้นมีความเลื่อมใสศรัทธา จัดการก่อสร้าง

พระเจดีย์องค์ใหญ่สูงถึง ๒๐ วา ขึ้นถวายเป็นพุทธบูชา
สมโภชบรรจุพระบรมสารีริกธาตุไว้ภายในเจดีย์องค์
นั้น และคงมีปรากฏอยู่จนบัดนี้

ขณะที่สมเด็จพระเจ้าพะโคะ หรือพระราชมุนีสามิ
รามคุณูปมาจารย์ ได้หยุดพักผ่อนนานพอสมควร
ท่านได้ ตรวจดูเห็นปูชนียสถานและกุฏิวิหารเก่าแก่
ได้ชำรุดทรุดโทรมลงไปมาก ควรจะบูรณะซ่อมแซม
เสียใหม่ ดังนั้นท่านจึงได้เดินทางเข้าไปยังกรุงศรี
อยุธยา เข้าเฝ้าสมเด็จพระมหาธรรมราชาอัครราช
หนึ่ง (ในตำนานมิได้กล่าวไว้ว่าท่านไปทางบกหรือไป
ทางน้ำ) เมื่อได้สนทนากันสุขทุกข์กันแล้ว ท่านก็
ทูลถวายพระพรพระองค์ ตามความปรารถนา
ที่จะบูรณะ และปฏิสังขรณ์วัดให้พระองค์ทรงทราบ
ครั้นได้ทรงทราบจุดประสงค์ ก็ทรงศรัทธาเลื่อมใส
ร่วมอนุโมทนาด้วย จึงตรัสสั่งให้พระเอกาทศรถ
พระเจ้าลูกยาเธอ จัดการเบิกเงินในท้องพระคลัง
หลวงมอบถวาย และจัดหาศิลาแลงบรรทุกเรือสำเภา
๗ ลำ พร้อมด้วยนายช่างหลวงหลายนายมอบหมาย
ให้ท่านนำกลับไปดำเนินงานตามความปรารถนา
ปรากฏว่าท่านได้ทำการบูรณะซ่อมแซมและปลูกสร้าง
(วัดพุทธสังฆะบรรพตพะโคะ) อยู่หลายปีจึงสำเร็จบริบูรณ์

สมเด็จพระเจ้าพะโคะ เข้าไปเฝ้าสมเด็จพระมหาธรรมราชายังกรุงศรีอยุธยาครั้งนี้ ปรากฏว่าพระองค์ทรงเลื่อมใสเคารพต่อท่านเป็นอย่างนัก ได้ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานที่ดินนาถวายแก่ท่านเป็นกัลปนาขึ้นแก่วัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะ จำนวน ๘๐ ไร่ พร้อมด้วยประชากรราษฎรที่อาศัยอยู่ในเขตที่ดินนั้น มีอาณาเขตติดต่อ โดยถือเอาวัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะเป็นศูนย์กลาง ดังนี้

๑. ทางทิศเหนือ ตั้งแต่แหลมชุมพุกเข้ามา

๒. ทางทิศใต้ ตั้งแต่แหลมสนเข้ามา

๓. ทางทิศตะวันออก จดทะเลจีนเข้ามา

๔. ทางทิศตะวันตก จดทะเลสาบเข้ามา

ขณะที่สมเด็จพระเจ้าพะโคะ กลับจากกรุงศรีอยุธยา ได้ประจำพระราชอยู่ ณ วัดพะโคะ ครั้งนี้คาดคะเนว่าท่านมีอายุกาลถึง ๘๐ ปีเศษ อยู่มาวันหนึ่งท่านถือไม้เท้า ศักดิ์สิทธิ์ประจำตัว ไม้เท้านี้มีลักษณะดัดไปมาเป็น ๓ คด ชาวบ้านเรียกว่าไม้เท้า ๓ คด ท่านออกจากวัด มุ่งหน้าเดินไปยังชายฝั่งทะเลจีนและขณะที่ท่านเดิน เล่นรับอากาศทะเลได้มีเรือโจรสลัดจีนแล่นเรียบชาย ฝั่งมา พวกโจรจีนสลัดเห็นสมเด็จพระเจ้าเดินอยู่ คิดเห็นว่าเป็นคนประหลาดเพราะท่านครองสมณเพศ พวกโจร จึงแฉะเรือเข้าขึ้นฝั่งนำเอาท่านลงเรือไป เมื่อเรือ โจรจีนออกจากฝั่งไม่นาน เหตุมหัศจรรย์ก็ปรากฏขึ้น คือเรือลำนั้นจะแล่นต่อไปไม่ได้ต้องหยุดนิ่งอยู่กับที่ พวกโจรจีนได้พยายามแก้ไขจนหมดความสามารถ เรือก็ยังไม่เคลื่อน จึงได้จอดเรือนิ่งอยู่ ณ ที่นั้น เป็นเวลาหลายวันหลายคืน ที่สุดน้ำจืดที่ลำเรือมาบริโศด ในเรือก็ได้หมดสิ้น จึงขาดน้ำจืดดื่มและหุงต้มอาหาร พวกกันเดือดร้อนกระวนกระวายด้วยการกระหายน้ำ เป็นอย่างยิ่ง สมเด็จพระเจ้าท่านสังเกตเห็นเหตุการณ์ ความ เดือดร้อนของพวกเรือถึงขั้นที่สุดแล้ว ท่านจึงเหยียบ กาบเรือให้ตะแคงต่ำลงแล้วยื่นเท้าเหยียบลงบนผิวน้ำทะเล ทั้งนี้ยอมไม่พ้นความสังเกตของพวกจีนไป เมื่อท่านยกเท้าขึ้นจากพื้นน้ำทะเลแล้ว ก็สั่งให้พวกโจรจีนตักน้ำตรงนั้นมาดื่มชิมดู พวกจีนแม้จะไม่เชื่อ ก็จำเป็นต้องลองเพราะไม่มีทางใดจะช่วยตัวเองได้ แล้ว แต่ได้ปรากฏว่าน้ำทะเลเค็มจืดที่ตรงนั้นแปร ภาพเป็นน้ำจืด เป็นที่อัศจรรย์ยิ่งนัก พวกโจรสลัดจีน ได้เห็นประจักษ์ในคุณอภินิหารของท่านเช่นนั้น ก็พา

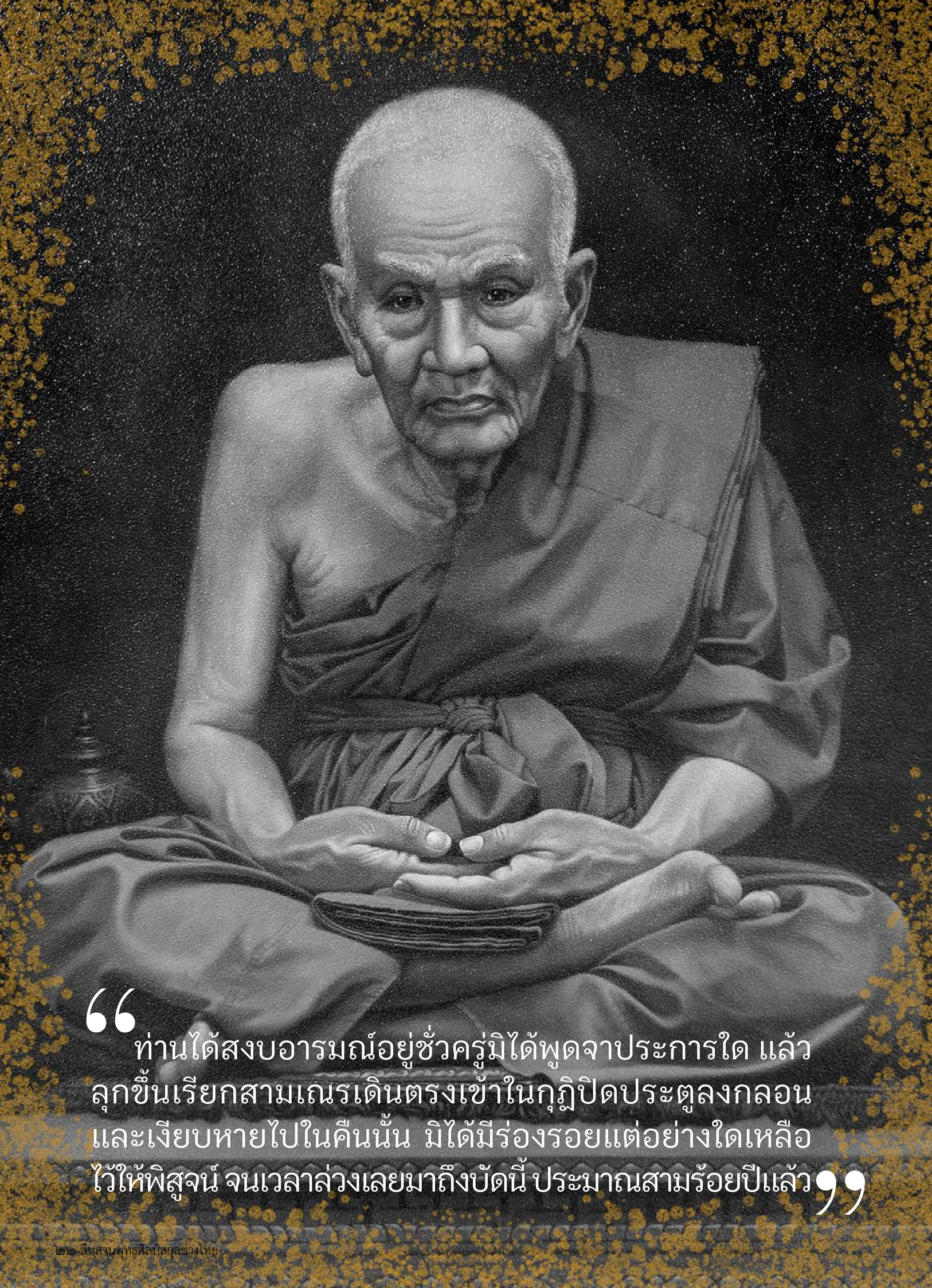
กันหวาดเกรงภัยที่จะเกิดแก่พวกเขาต่อไป จึงได้พากันกราบไหว้ขอขมาโทษแล้วนำท่านล่องเรือส่งกลับขึ้นฝั่งต่อไป

เมื่อสมเด็จพระเจ้าพะโคะขึ้นจากเรือเดินกลับวัด
ถึงที่แห่งหนึ่ง ท่านหยุดพักเหนื่อย ได้เอาไม้เท้า ๓
คดพิงไว้กับต้นยางสองต้นอันยืนต้นคู่เคียงกัน ต่อมา
ต้นยางสองต้นนั้นสูงขึ้น ลำต้นและกิ่งก้านสาขา
เปลี่ยนภาพจากเดิมกลับคด ๆ งอๆ แบบเดียวกับ
รูปไม้เท้าทั้งสองต้น ประชาชนในถิ่นนั้นเรียกว่า ต้น
ยางไม้เท้ายังมีปรากฏอยู่ถึงเวลานี้

สมเด็จพระเจ้าพะโคะ หรือพระราชมนูนี้สามีมาราม
คุณูปมาจารย์ ครองสมณเพศประจำพรรษาอยู่วัด
พะโคะ เป็นที่พึ่งของประชาราษฎร์มีความร่มเย็น
เป็นสุข ได้ช่วยการเจ็บไข้ได้ทุกข์ บำรุงสุข เทศนา
สั่งสอนธรรมของพระพุทธองค์ ประจวบพร้อมโพธิ์ร่มไทร
ของปวงพุทธศาสนิกชนได้ตลอดมา

ตอนนี้ได้รับความกรุณาจากพระอุปชฌาย์ดำ
ดิษฐ์โรสำนักวัดศิลาลอย อำเภोजึงพระ เป็นผู้เล่าตาม
นิยายต่อกันมา โดยท่านพระครูวิริยานุรักษ์ วัดตานี
นรลโมสร บันทึกลงมาให้ผู้เขียน ความดังต่อไปนี้

ในสมัยสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ยังมีสามเณรน้อยรูปหนึ่ง เข้าใจว่าคงอาศัยอยู่วัดใดวัดหนึ่งในท้องที่อำเภอหาดใหญ่เวลานี้ สามเณรรูปนี้ได้บวชมาแต่อายุน้อยๆ ได้ปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัดมีความขยันหมั่นเพียรก่อแต่การกุศลในพระพุทธศาสนาและตั้งจิตอธิษฐาน จะขอพบพระศรีอริยะอย่างแรงกล้า อยู่มาคืนวันหนึ่งมีคนแก่ถือดอกไม้เดินเข้ามาหา แล้วประเคนดอกไม้ส่งให้แล้วบอกว่า นี่เป็นดอกไม้ทิพย์ไม่รู้จักร่วงโรย พร้อมกับกล่าวว่า พระศรีอริยะโพธิสัตว์นั้น ขณะนี้ได้จุติลงมาเกิดใน

“ท่านได้สงบอารมณ์อยู่ชั่วครู่มิได้พูดจาประการใด แล้วลุกขึ้นเรียกสามเณรเดินตรงเข้าไปในกุฏิปิดประตูลงกลอนและเงียบหายไปคืนนั้น มิได้มีร่องรอยแต่อย่างใดเหลือไว้ให้พิสูจน์ จนเวลาล่วงเลยมาถึงบัดนี้ ประมาณสามร้อยปีแล้ว”

เมืองมนุษย์ เพื่อโปรดสัตว์ในพระพุทธศาสนา สามเณรเจ้าจึงถือดอกไม้ทิพย์นี้ออกค้นหาเกิด หากผู้ใดรู้จักกำเนิดของดอกไม้นี้แล้ว ผู้นั้นแหละเป็นองค์พระศรีอริยะที่จุติมา เจ้าจึงพยายามเที่ยวค้นหาคงจะพบเมื่อกล่าวจบแล้วคนแก่นั้นก็อันตรธานหายไปทันที

สามเณรน้อยมีความปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง วันรุ่งเช้าจึงเข้ากราบลาสมภารเจ้าอาวาส ถือดอกไม้ทิพย์เดินออกจากวัดไป สามเณรเดินทางตรากตรำลำบากไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ก็ไม่มีใครทักถามถึงดอกไม้ทิพย์ที่ตนถืออยู่นั้นเลย แต่สามเณรก็พยายามอดทนต่อความเหนื่อยยาก ต้องตากแดดกรำฝนไปเป็นเวลาช้านาน

วันหนึ่งต่อมา สามเณรน้อยเดินทางเข้าเขตวัดพุทธสังฆะบรรพตพะโคะ ในเวลาใกล้จะมีค่ำเป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำ พระจันทร์เต็มดวงส่องรัศมีจ้าไปทั่วท้องฟ้า และเป็นวันที่พระภิกษุสงฆ์ลงทำสังฆกรรมในโบสถ์ สามเณรถือดอกไม้ทิพย์ เดินเข้าไปยืนอยู่ริมประตูโบสถ์ รอคอยพระสงฆ์ที่จะมาลงอุโบสถ พอถึงเวลาพระภิกษุทั้งหลายก็เดินทยอยกันเข้าโบสถ์ ผ่านหน้าสามเณรไปจนหมดไม่มีพระภิกษุองค์ใดทักถามสามเณรเลย

เมื่อพระสงฆ์เข้านั่งที่ ในโบสถ์เรียบร้อยแล้ว สามเณรจึงเดินเข้าไปนมัสการถามพระสงฆ์เหล่านั้นว่า วันนี้พระมาลงอุโบสถหมดทุกองค์แล้วหรือ พระภิกษุตอบว่ายังมีสมเด็จพระอยู่อีกองค์วันนี้ไม่มาลงอุโบสถ สามเณรทราวดังนั้น ก็กราบลาพระสงฆ์เหล่านั้นเดินออกจากโบสถ์มุ่งตรงไปยังกุฏิของสมเด็จพระเจ้า ๓ ท่านที่ ครั้นถึงสามเณรก็คลานเข้าไปใกล้กัมกราบนมัสการท่านอยู่ตรงหน้าสมเด็จพระเจ้าฯ ได้ประสพดอกไม้ในมือของสามเณรถืออยู่ จึงถามว่าสามเณร

นั้นดอกมณฑาทิพย์ เป็นดอกไม้เมืองสวรรค์ผู้ใดให้เจ้ามา สามเณรรู้แจ้งใจตามที่นิมิต จึงคลานเข้าไปใกล้กัมกราบที่ฝ่าเท้า แล้วประเคนถวายดอกไม้ทิพย์นั้นแก่สมเด็จพระเจ้า ๓ ท่านที่ เมื่อสมเด็จพระเจ้า ๓ รับประเคนดอกไม้ทิพย์จากสามเณรน้อยแล้ว ท่านได้สงบอารมณ์อยู่ชั่วครู่มิได้พูดจาประการใด แล้วลุกขึ้นเรียกสามเณรเดินตรงเข้าไปในกุฏิปิดประตูลงกลอน และเงียบหายไปคืนนั้น มิได้มีร่องรอยแต่อย่างใดเหลือไว้ให้พิสูจน์ จนเวลาล่วงเลยมาถึงบัดนี้ ประมาณสามร้อยปีแล้ว

การหายตัวไปของสมเด็จพระเจ้าพะโคะครั้งนั้นประชาชนเล่าลือกันว่า ท่านได้สำเร็จสู่สวรรคตไปเสียแล้วด้วยอำนาจบุญบารมีอิทธิฤทธิ์ท่านแรงกล้าตามที่กล่าวเล่าลือกันเช่นนี้ เพราะมีเหตุอัศจรรย์ปรากฏขึ้นในคืนนั้นว่าบนอากาศบริเวณวัดพะโคะ ได้มีดวงไฟโตขนาดเท่าดวงได้ส่องรัศมีสีต่าง ๆ เป็นปริมาตร ดั่งพระจันทร์ทรงกลดลอยวนเวียนรอบบริเวณวัดพะโคะ ส่องรัศมีสว่างจ้าไปทั่วบริเวณวัด เมื่อดวงไฟดวงนั้นลอยวนเวียนอยู่ครบสามรอบแล้วลอยเคลื่อนไปทางทิศอาคเนย์ เงียบหายมาจนกระทั่งบัดนี้

วันรุ่งเช้าประชาชนมาร่วมประชุมกันที่วัดต่างคนต่างก็เข้าใจว่าสมเด็จพระเจ้า ๓ ท่านสำเร็จสู่สวรรคตไป จึงได้พากันพนมมือขึ้นเหนือศีรษะพร้อมกันเปล่งเสียงว่าสมเด็จพระเจ้าพะโคะโลไปเสียแล้วเจ้าข้าเอ๋ย

เมื่อสมเด็จพระเจ้าพะโคะโลหายไประจากวัดพะโคะครั้งนั้น สมเด็จพระเจ้า ๓ ท่านได้ทิ้งของสำคัญไว้ให้เป็นที่สักการบูชาของประชาชนตลอดมาคือ

๑. ดวงแก้วที่พระยาใหญ่ให้ ครั้งเป็นพรหมอยู่ในเปด ๑ ดวง และสมภารทุกๆ องค์ของวัดพะโคะได้เก็บ

รักษาไว้จนถึงบัดนี้ปรากฏว่า แก้วดวงนี้ไม่มีใครกล้า
นำออกจากบริเวณวัดพะโคะ เพราะเกรงจะเกิดภัย

๒. ก่อนที่สมเด็จพระเจ้า ๓ จะโล่หายไป ปรากฏว่า
ท่านได้ขึ้นไปทำสมาธิอยู่บนชะง่อนผาบนภูเขาบาท
ได้เอาเท้าซ้ายเหยียบลงบนลาดผาลึกเป็นรอยเท้า
เป็นที่สักการบูชาของประชาชนมาจนกระทั่งบัดนี้
(ท่านพระครูวิสัย โสภณวัดช้างให้ได้ไปนมัสการมา
แล้ว)

นิยายเรื่องนี้ได้รับความกรุณาจาก ท่านพระครู
วิสัยโสภณ (ท่านอาจารย์ทิม ธมมธโร) เจ้าอาวาส
วัดราชบูรณะ (วัดช้างให้) ข้าพเจ้าบันทึกเรียบเรียง
และเพิ่มเติมตามที่ได้สืบทราบมาดังต่อไปนี้

สมัยที่สมเด็จพระเจ้าพะโคะ โล่หายไปจากวัดพะโคะ
ตำบลชุมพล อำเภอยะรังพระ จังหวัดสงขลา
ครั้งนั้นนั้นได้มี พระภิกษุชรารูปหนึ่ง ปรากฏตัวขึ้น
ที่เมืองรัฐไทรบุรีเวลานี้ พระภิกษุรูปนี้เป็นปราชญ์ทางธรรม
และเชี่ยวชาญทางอิทธิภินิหารเป็นยอดเยี่ยม ชาว
เมืองไทรบุรีมีความเคารพเลื่อมใสมาก ซึ่งสมัยนั้นคน
มลายูในเมืองไทรบุรีนับถือศาสนาพุทธ ต่อมาท่าน
ก็ได้เป็นสมภารเจ้าวัดแห่งหนึ่งในเมืองนั้น

มีเรื่องชวนคิดอยู่ว่า พระภิกษุชรารูปนี้ไม่มี
ประชาชนคนใดจะทราบได้ว่า ท่านชื่ออย่างไร
ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่ไหน ก็ไม่มีใครซักถาม จึงพากัน
ขนานนามเรียกกันว่า “ท่านลังกา องค์ท่านดำ” ท่าน
ปกครองวัดด้วยอำนาจธรรมและอิทธิหารอย่างยอด
เยี่ยม เป็นที่พึ่งทางธรรมปฏิบัติและการเจ็บไข้ได้
ทุกข์ของประชาชนด้วยความเมตตาธรรม ประชาชน
เพิ่มความเคารพเลื่อมใสท่านตลอดถึงพระยาแก้ว
ดำ เจ้าเมืองไทรบุรีสมัยนั้น และท่านมีความสุขตลอดมา
(ท่านลังกาองค์นี้จะเป็นสมเด็จพระเจ้าพะโคะใช่หรือไม่

ขอให้อ่านต่อไป)

เมื่อข้าพเจ้าผู้เขียนยังหนุ่ม ๆ หรือประมาณ
๔๕ ปีมาแล้ว ได้อ่านหนังสือตำนานเมืองปัตตานี
ซึ่งรวบรวมโดยคุณพระศรีบุรีรัฐ (สิทธิ ฌ สงขลา)
นายอำเภอชั้นลายครามของอำเภอยะรัง เรียบเรียง
มีข้อความตอนหนึ่งว่าสมัยนั้นพระยาแก้วดำ
เจ้าเมืองไทรบุรี ปรารถนาจะหาที่ชัยภูมิดี สร้างเมือง
ให้เจ้สิดี น้องสาวครอบครอง เมื่อโหราฤกษ์ยามดี
ได้เวลา ท่านเจ้าเมืองก็เสด็จสัตย์อธิฐานปล่อยช้าง
ตัวสำคัญคู่บ้านคู่เมืองออกเดินป่าหรือเรียกว่าช้าง
อุปการเพื่อหาที่ชัยภูมิดีสร้างเมือง ท่านเจ้าเมือง
ก็ยกพลบริวารเดิน ตามหลังช้างนั้นไปเป็นเวลาหลาย
วัน วันหนึ่งช้างได้เดินไปหยุดอยู่ ณ ที่ป่าแห่งหนึ่ง
(ที่วัดช้างให้เวลานี้) แล้วเดินวนเวียนร้องขึ้น ๓ ครั้ง
พระยาแก้วดำถือเป็นนิมิตที่ดีจะสร้างเมือง ณ ที่ตรงนี้
แต่น้องสาวตรวจดูแล้วไม่ชอบ พี่ชายก็อธิษฐาน
ให้ช้างดำเนินหาที่ใหม่ต่อไป ได้เดินทางรอนแรมอีก
หลายวัน เวลาตกเย็นวันหนึ่งก็หยุดพักพลบริวาร
ทาง น้องสาวถือโอกาสออกจากที่พักเดินเล่น
บังเอิญขณะนั้น มีกระงงสี่ขาผ่องตัวหนึ่ง วิ่งผ่าน
หน้านางไป นางอยากจะได้กระงงขาวตัวนั้น จึงชวน
พวกพี่เลี้ยงวิ่งไล่ล้อมจับกระงงตัวนั้น ได้วิ่งวกไปเวียน
มาบนเนินทรายอันขาวสะอาดริมทะเล (ที่ตำบล
กิเซะเวลานี้) ทันใดนั้นกระงงก็ได้อันตรธานหายไป
นางเจ้สิดีรู้สึกชอบตรงที่นี้มาก จึงขอให้พี่ชายสร้าง
เมืองให้

เมื่อพระยาแก้วดำปลูกสร้างเมืองให้น้องสาว
และมอบพลบริวารให้ไว้พอสมควรเรียบร้อยแล้ว
ก็ให้ชื่อเมืองนี้ว่า เมืองปะตานี (ปัตตานี) ขณะนั้น
พระยาแก้วดำเดินทางกลับมาถึงภูมิประเทศที่ช้าง

บอกให้ครั้งแรก ก็รู้สึกเสียดายสถานที่ จึงตกลงใจ
หยุดพักแรมทำการแผ้วถางป่า และปลูกสร้างขึ้น
เป็นวัดให้ชื่อว่า วัดช้างให้มาจนบัดนี้ ต่อมาพระยาแก้วดำ
ก็ได้มอบถวายวัดช้างให้แก่ท่านลังกาครอบครอง
อีกวัดหนึ่ง

ผู้เขียนขอกล่าวนอกเรื่องเพียงเล็กน้อย เมื่อผู้
ยังไม่ทราบว่า สมัยโบราณกาลนานมานั้น คนมลายูนับถือ
ศาสนาพุทธ พระยาแก้วดำคนมมลายู จึงได้สร้างวัด
ช้างให้ขึ้น ผู้เขียนจึงขออ้างหนังสือของพระยารัตนภักดี
ซึ่งกล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง ปัญหาดินแดนไทยกับมลายู
ซึ่งท่านพิมพ์แจกในการกุศล หน้า ๘ บรรทัดที่ ๑๖
ในหนังสือนั้นกล่าวอ้างตามประวัติศาสตร์ไว้ว่า
พ.ศ. ๑๓๐๐ กษัตริย์ครองกรุงศรีวิชัย แห่งปาเล็มบัง
มีอานุภาพแผ่อำณาเขตเข้ามาถึงแหลมมลายู
ปกครองแผ่นดินส่วนหนึ่งถึงอำเภอไชยาได้นำลัทธิ
พระพุทธศาสนาเข้ามาสั่งสอนในแหลมมลายูและ
ได้ก่อสร้างปูชนีย ๓ ทางพระพุทธศาสนาไว้หลายแห่ง
ซึ่งยังปรากฏอยู่บัดนี้ตามประวัติศาสตร์มลายูกล่าวว่า
มีผู้พบศิลาจารึกแผ่นหนึ่งที่นครศรีธรรมราชจารึก
ว่าเมื่อ พ.ศ. ๑๓๑๘ เจ้าเมืองศรีวิชัยได้มาก่อพระ
เจดีย์องค์หนึ่งที่นครศรีธรรมราช และที่สำคัญทาง
พระพุทธศาสนาสนาอีกแห่งหนึ่งเกี่ยวกับโบราณ
วัตถุ คือ พระพุทธไสยาสน์ในถ้ำแห่งภูเขา (วัดหน้าถ้ำ)
ตำบลหน้าถ้ำ อำเภอยะลา จังหวัดยะลา
คาดคะเนว่าได้สร้างไว้ในสมัยพระเจ้ากรุงศรีวิชัย
ระหว่าง พ.ศ. ๑๓๑๙ - ๑๔๐๐ ต่อมาก็ได้ปฏิสังขรณ์
เพิ่มเติมซึ่งยังคงปรากฏอยู่จนกระทั่งบัดนี้องค์พระยาวถึง
๘๑ ฟุต ๑ นิ้ว ขนาดใหญ่วัดโดยรอบองค์พระ ๓๕
ฟุต และตามตำนานของคุณพระศรีบุรีรัฐกล่าวไว้ว่า
สมัยหลายร้อยปีมาแล้ว คนมลายูนับถือศาสนาพุทธ

แต่ได้มาเปลี่ยนนับถือศาสนาอิสลามเสียภายหลัง ผู้
เขียนได้อ้างตำนานของท่านผู้มีเกียรติทั้งสองมายืนยัน
พอสมควรแล้ว ก็ขอย้อนกลับไปวัดช้างให้อีก

ทำให้ชวนคิดว่า วัดที่ท่านลังกาอยู่ถึงเมืองไทร
บุรี ระยะทางที่จะมาวัดช้างให้ก็ไกลมาก ทางเดิน
ก็มีแต่ป่าและภูเขาแสนจะทุรกันดาร ท่านลังกามี
วิชรภาพมากแล้วจะเดินไปเดินมาไหวหรือแต่
ผู้เฒ่าผู้แก่เล่าต่อ ๆ กันมาว่าท่านลังกาเดินทางไป
มาระหว่างวัดทั้งสองนี้เดินทางเวลาแรมเดือนแบบ
ธุดงค์ ขณะที่ท่านเดินทางนั้นพบที่ใดเหมาะก็พัก
แรมหาความวิเวก เพื่อทำสมาธิภาวนาใช้เวลาพักนาน
ๆ เช่นภูเขาถ้ำลอด ในกิ่งอำเภอสะบ้าย้อย ก็ปรากฏ
ว่ามีสิ่ง ที่ควรเชื่อถือได้ว่า ท่านเป็นผู้ทำได้
แต่ครั้งเดินทางพักแรม

จากนั้นก็ปรากฏอยู่บนเพิงหินบนภูเขาดังเกียบ
เทือกภูเขาน้ำตกทรายขาว ทางทิศตะวันออก
ของลำธารน้ำตก มีพระพุทธรูปแกะด้วยไม้ต่ำเสา
แบบพระยืนสององค์ ชาวบ้านตำบลทรายขาว
เรียกพระพุทธรูปนี้ว่า หลวงพ่อตั้งเกียบเหยียบน้ำทะเลจืด
เขาคาดคะเนกันว่าพระพุทธรูปสององค์นี้ท่านลังกา
เป็นผู้สร้างสมัยที่เดินทางและอาศัยพักอยู่หลวงพ่
สององค์นี้เล่าลือกันว่าศักดิ์สิทธิ์นักและเป็นที่สักการะ
บูชาของชาวบ้านในถิ่นนั้นมาถึงบัดนี้ (ผู้เขียนได้ขึ้นไป
นมัสการแล้ว)

พระภิกษุชราองค์นี้ ท่านอยู่เมืองไทรบุรี เขาเรียก
ว่าท่านลังกา เมื่อท่านมาอยู่วัดช้างให้ ชาวบ้านเรียก
ว่าท่านช้างให้เป็นเช่นนี้ตลอดมา

ขณะที่ท่านลังกาพำนักอยู่ที่วัดในเมืองไทรบุรี
วันหนึ่งอุบาสกอุบาสิกา และลูกศิษย์อยู่พร้อมหน้า
ท่านได้พูดขึ้นในกลางชุมนุมกันว่า ถ้าท่านมรณภาพ

เมื่อใด ขอให้ช่วยกันจัดการหามศพไปทำการฌาปนกิจ ณ วัดข้างให้ด้วยและขณะหามศพพักแรมนั้น ณ ที่ใดน้ำเน่าไหลลงสู่พื้นดินที่ตรงนั้นจงเอาเสาไม้แก่นปักหมายไว้ ต่อไปข้างหน้าจะเป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ อยู่มาไม่นานเท่าไรก็ได้มรณภาพลงด้วยโรคชรา คณะศิษย์ผู้เคารพในตัวท่านก็ได้ จัดการตามที่ท่านสั่งโดยพร้อมเพรียงกัน เมื่อทำการฌาปนกิจศพท่านเสร็จเรียบร้อยแล้ว คณะศิษย์ผู้ไปส่งได้ขอแบ่งเอาอัฐิของท่านแต่ส่วนน้อย นำกลับไปทำสถูปที่วัด ณ เมืองไทรบุรีไว้เป็นที่เคารพบูชาตลอดมาจนบัดนี้

เรื่องสมเด็จพระเจ้าพะโคะ กับท่านข้างให้ หรือ หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืดนี้ มีปัญหาว่า จะเป็นองค์เดียวกันหรือไม่ ตำนานานโบราณก็มีได้กล่าวไว้ แต่ผู้เขียนคาดคะเนตามนิมิตต่างๆ เชื่อว่าเป็นพระองค์เดียวกันคือสมัยท่านมีชีวิตเรียกชื่อท่านหลายชื่อ เช่นพระราชมนัสมีรามคุณูปมาจารย์ และท่านลังกา ท่านข้างให้ แต่เมื่อท่านมรณภาพแล้วเรียกเชื่อน หรือสถูปศักดิ์สิทธิ์ ที่บรรพบุรุษของท่านว่า

“เชื่อนท่านข้างให้” แต่ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๗ ผู้เขียนได้สร้างพระเครื่องขึ้นต่างองค์ท่าน ให้ชื่อว่า ท่านข้างให้ แต่ท่านไม่เอา ท่านบอกให้ชื่อว่า “หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด” ดังมีเรื่องกล่าวต่อไปนี้

๑. ก่อนที่เชื่อน หรือ สถูปจะปรากฏความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นครั้งแรกเล่าต่อๆ กันมาว่า มีเด็กชายถูกชาวบ้านคนหนึ่งพ่อเขาไล่ตี เด็กนั้นวิ่งหนีเข้าไปในบริเวณวัดข้างให้แล้วหายตัวไป ซึ่งขณะนั้นเป็นวัดร้าง เมื่อพ่อของเด็กไล่ตามเข้าไปในวัดก็มิได้เห็นตัวเด็ก เขาได้ค้นหาจนอ่อนใจก็ไม่พบ จึงกลับบ้าน ชวนเพื่อนบ้านช่วยกันค้นหา ขณะพวกชาวบ้านผ่านเข้าเขตวัด ก็เห็นเด็กนั้นเดินยืมเข้ามาหาและหัวเราะพูดขึ้นว่าพ่อของมันเป็นดุร้ายไล่ทุบตีลูกไม่มีความสงสาร ลูกเห็นแล้วอดสงสารไม่ได้จึงเอามันไปซ่อนไว้ พวกชาวบ้านก็ตื่นตกงก้ง เพราะเด็กนั้นพูดแปลกหูผู้ฟังเป็นเสียงของคนแก่ แต่เด็กพูดต่อไปว่า พวกสุไม่รู้จักกูหรือกูชื่อว่าท่านเหยียบน้ำทะเลจืด ผู้ศักดิ์สิทธิ์เจ้าของเชื่อนนี้(สถูป) พวกสุจะลองดีก็จงเอาน้ำเกลือ

ใส่อย่างมากจะทำให้ผู้มีชาวบ้านผู้หนึ่งปฏิบัติตามคำสั่งนั้น เด็กชายนั้นก็ยื่นเท้าลงเหยียบน้ำเกลือในอ่างทันที และบอกให้ชาวบ้านชิมน้ำเกลือนั้นดูได้ประจักษ์ว่า น้ำนั้นมีรสจืดเป็นน้ำบ่อ เป็นที่อัศจรรย์นัก เด็กนั้นพูดอีกว่า พวกสุยังไม่เชื่อกูก็ให้ก่อไฟขึ้น ชาวบ้านก็ทำตามขณะกองไฟลุกโชนเป็นถ่านแดงดีแล้ว เด็กประทับทรงท่านเหยียบน้ำทะเลจืดก็กระโดดเข้าไปยืนอยู่ในกลางกองไฟอันร้อนแรงยิ่งแล้วถามว่า สุเชื่อหรือยัง พ่อของเด็กตกใจ เกรงลูกจะเป็นอันตราย จึงก้มลงกราบไหว้ขอโทษ เด็กนั้นจึงเดินออกจากกองไฟเป็นปกติ

ครั้นท่านพระครูวิสัยโสภณ (ท่านอาจารย์ทิม ธมฺมธโร) เข้ามาครองวัดข้างให้ใหม่ ๆ ท่านข้องใจเรื่องวัดของเดิม เพราะถามชาวบ้านไม่มีใครรู้คืนวันหนึ่งท่านฝันว่า พบคนแก่ยืนอยู่กลางลานวัด ท่านถามถึงเขตวัดตามความข้องใจ คนแก่นั้นบอกว่า ให้ไปถามท่านเหยียบน้ำทะเลจืดในเชื่อน คนแก่จึงนำท่านพระครู ฯ ไปเห็นพระภิกษุผู้เฒ่าเดินออกมาจากในเชื่อนสามองค์

ปรากฏว่า ๑. หลวงพ่อสี ๒. หลวงพ่อทอง ๓. หลวงพ่อจันทร์ องค์หลังสุดถือไม้เท้าใหญ่ ๓ คด เดินยื่นออกมางก้งเพราะความชรามากกว่าองค์ใด ๆ คนแก่จึงบอกว่าองค์นี้แหละ ท่านเหยียบน้ำทะเลจืด ท่านจึงเอาแขนกอดคอท่านพระครู ฯ นำเดินขึ้นเขตวัดเก่าให้ทราบทั้ง ๔ ทิศ ตลอดถึงเนินดินซึ่งเป็นโบสถ์โบราณ และบันดลให้ท่านอาจารย์ ฯ ได้เห็นวัตถุต่าง ๆ ในหลุมนิมิตซึ่งเป็นของไม่มีค่า เช่นพระพุทธรูปหล่อด้วยเงิน ๑ องค์ เมื่อจะกลับเข้าไปในเชื่อน ท่านได้สั่งว่าต้องการอะไรให้บอก แล้วเข้าไปในเชื่อนหายไป

“คำว่าเอาอะไรให้บอก คำนี้สำคัญมาก คราวต่อมาโบสถ์ก็สำเร็จ พระเครื่องก็ศักดิ์สิทธิ์”

● ON THE COVER

อนันต์ คณานุรักษ์ เรื่อง

“วัดช้างให้”

วัดช้างให้ ตำบลป่าไร่ อำเภอบ่อวิน จังหวัดปทุมธานี

วัดช้างให้หมายความว่า ที่ดินสร้างวัดนี้ช้างบอกให้ เป็นวัดโบราณวัดหนึ่งยืนนานประมาณ ๓๕๐ ปีเศษ มีเจ้าอาวาสปกครองวัดนี้มาแล้ว ๕ องค์ และทุกๆองค์ปกครองวัดนี้อยู่ได้ไม่นานมักจะมียุบสรรคณาๆประการถึงกับต้องจากไปหรือมรณะเล่าต่อ ๆ กันมาว่าที่เป็นเช่นนี้เพราะ อาธรรพณ์วัดนี้แรงมาก เจ้าอาวาสผู้มีบุญบุญบารมีน้อยจึงไม่สามารถครองอยู่ได้ เหตุนี้วัดช้างให้จึงถูกทอดทิ้งให้รกร้างเป็นเวลาห่างกันนานๆ ตั้งสิบๆปีถึงร้อยปีก็มี ปรากฏว่าเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๔ ท่านอาจารย์ทิม ธมฺมธโร (ท่านพระครูวิสัยโสภณ) ได้เข้าครองเป็นเจ้าอาวาสวัดช้างให้ เป็นเจ้าอาวาสองค์ที่ ๕ ขณะที่ท่านอาจารย์ทิมเข้ามาควบคุมการแผ้วถางป่า ในบริเวณวัดร้างนี้ต้องตัดโค่นต้นไม้ใหญ่ๆขนาดคนโอบไม่รอบเสียหลายต้น

นี่ก็แสดงให้เห็นว่าวัดร้างมานานมาก ต้นไม้จึงใหญ่โตขนาดนี้ เมื่อแผ้วถางป่าปราบพื้นที่ลงเรียบเรียบร้อยแล้ว ปรากฏว่าวัดช้างให้เป็นพุทธภูมิที่เหมาะสม เป็นที่น่าอยู่อาศัยของสมณะผู้แสวงธรรมรักสงบจึงได้มีพระภิกษุและ สามเณรเข้ามาอาศัยจำพรรษาเรื่อย ๆ มา

เมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๔ ทหารญี่ปุ่นได้ยกพลขึ้นบกทั่วประเทศไทยจนเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ รถไฟสายใต้ หาดใหญ่ - สุโขทัย - ลี้ค ต้องทำการขนส่งทหารญี่ปุ่น และสัมภาระผ่านประตูวัดช้างให้วันละหลาย ๆ ครั้ง ประชาชนตื่นตกใจหวาดกลัวภัยสงคราม ไม่เป็นอันจะทำมาหากิน การบูรณะวัดช้างให้จึงหยุดชะงักลงชั่วคราว (ท่านพระครูวิสัยโสภณ เข้ามาอยู่ในวัดช้างให้ประมาณ ๔ เดือน ก็เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒)

หลังจากสงคราม ครั้งนี้สงบลงแล้วโดยญี่ปุ่นเป็นฝ่ายยอมแพ้ ประชาชนชาวพุทธก็ได้รับความร่มเย็นเป็นสุขตลอดมา ส่วนพี่น้องชาวพุทธที่อยู่ใกล้เคียงกับวัดก็ได้ร่วมมือร่วมใจกันสละ แรงงานช่วยเหลือการบูรณะวัดต่อเติมจนเรียบร้อย

เมื่อการบูรณะวัดช้างให้ สะอาดสอาดตาขึ้นมากแล้ว ทางด้านสถาปัตยกรรม ซึ่งบรรพบุรุษของท่านช้างให้องค์แรกหรือหลวงพ่อดาว ๑ ประดิษฐานอยู่ที่หน้าวัดนั้น ก็เป็นที่สนใจของประชาชนหลายชาติหลายภาษา ให้มาเคารพบูชา นำลาภสักการะ หลั่งไหลเข้าสู่วัดนี้เรื่อย ๆ มา ท่านพระครู ๑ จึงดำริที่จะสร้างพระอุโบสถไว้ เพื่อเป็น หลักใหญ่ในพระพุทธศาสนา และจะได้เป็นที่อาศัยของพระภิกษุสงฆ์ในวัดได้ทำสังฆกรรมต่อไป ความจริงนั้นครั้งโบราณกาลมาวัดนี้ก็เคยมีโบสถ์มาก่อนแล้ว แต่ชำรุดสลายตัวไปหมดเพราะกาลเวลา ที่ปรากฏให้เห็นก็เพียงหลักพัทธสีมา และเนินดินเป็นที่โบสถ์เก่าเท่านั้น ท่านพระครูจึงได้กำหนดพิธีวางศิลาฤกษ์ อันเป็นรากฐานของโบสถ์แห่งใหม่ ในวันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ แล้วขอเงินลงรังก่อกำแพงผนังโบสถ์ สืบต่อมาจนถึง พ.ศ. ๒๕๔๕ งานก่อสร้างสำเร็จลงเพียงกำแพงผนังโบสถ์โดยรอบเท่านั้น งานก่อสร้างก็ได้หยุดชะงักลง ๘ - ๙ เดือน เพราะหมดเงินทุนที่จะใช้จ่ายต่อไป

ต่อมาใน พ.ศ. ๒๕๔๗ หลวงพ่อดาวเหียบบน้ำทะเลเจ็ด หรือท่านสมภารองค์แรกของวัดช้างให้ ได้ประทานนิมิตฝันอันเป็นมงคลยิ่งแก่ นายอนันต์ คณานุรักษ์ หรือผู้เขียน ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ห่างไกลจากวัดประมาณ ๓๐ กิโลเมตร ให้ผู้เขียนมาจัดการสร้างพระเครื่องกลางเป็นรูปพระภิกษุชราขึ้นแทนองค์ของท่าน เมื่อผู้เขียนได้นมัสการท่านพระครูวิสัยโสภณ และเตรียมงานสร้างพระพร้อมแล้วถึง ๑๙ มีนาคม ๒๕๔๗ ตรงกับวันศุกร์ เดือน ๔ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เวลาเที่ยงตรง ได้ฤกษ์พิธีปลุกเสกบั้ง และพิมพ์พระเครื่องเรื่อย ๆ มาทุก ๆ วัน จนถึงวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๔๗ พิมพ์พระเครื่องได้ ๖๔,๐๐๐ องค์ (จะพิมพ์ให้ได้ ๘๔,๐๐๐ องค์แต่เวลาจำกัดในพิธีปลุกเสก) ก็ต้องหยุดลง เพื่อเอาเวลาเตรียมงานพิธีปลุกเสกพระเครื่อง ตามที่หลวงพ่อดาว ๑ กำหนดให้ท่านพระครูปฏิบัติ

ถึงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๗ ตรงกับวันอาทิตย์ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เวลาเที่ยงตรง ได้ฤกษ์พิธีปลุกเสกพระเครื่องเนินดินบริเวณโบสถ์เก่า โดยมีท่านพระครูวิสัยโสภณเป็นองค์ประธานในพิธีและนั่งปรก ได้ อาธารณาธิชัยพระวิญญูญาณหลวงพ่อดาวเหียบน้ำทะเลเจ็ด พร้อมด้วยวิญญูญาณหลวงพ่อดาวหลวงพ่อดองและหลวงพ่อดันท์ ซึ่งหลวงพ่อดองทั้งสามองค์นี้สิ่งสถิตยอยู่ร่วมกับหลวงพ่อดาว ๑

ในสฤพหน้าวัด ขอให้ท่านประสิทธิ์ประสาทความ
ศักดิ์สิทธิ์ขลังแก่พระเครื่อง ฯ นอกจากนั้นก็มี
หลวงพ่อสงโฆสโกเจ้าอาวาสวัดพะโคะเวลานี้
พระอุปฌาย์ดำวัดศิลาลอย พร้อมด้วยพระภิกษุสงฆ์
อาวุโส ณ วัดช้างให้ ร่วมพิธีปลุกเสกพระเครื่อง
เสร็จลงในเวลา ๑๖.๐๐ น. ของวันนั้น ท่านพระครู
ฯ พร้อมด้วยพระภิกษุอาวุโสและคณะกรรมการ
มีนายอนันต์ คณานุรักษ์ นายชาติ สิมศิริ นายกวี
จิตกุล นายวิศิษฐ์ คณานุรักษ์ นายวิทยา คณานุรักษ์
นายสุนนท์ คณานุรักษ์ และนายจำรูญ คณานุรักษ์
ได้ร่วมกันทำการแจกจ่ายพระเครื่องหลวงพ่
ทวดเหยียบน้ำทะเลจืด ให้แก่ประชาชนผู้เลื่อมใส
ซึ่งมาคอยรอรับอยู่อย่างคับคั่งจนถึงเวลาเที่ยงคืน
ปรากฏว่าในวันนั้นกรรมการได้รับเงินจากผู้
ใจบุญ โมทนาสมทบทุนสร้างโบสถ์เป็นจำนวน
๑๔,๐๐๐ บาท

หลังจากนั้นมา ด้วยอำนาจบุญบารมีอภินิหาร
หลวงพ่ทวด ฯ ดลบันดาลให้พี่น้องหลายชาติ
หลายภาษา ร่วมสามัคคีสละทรัพย์โมทนาสม
ทบทุนสร้างโบสถ์เรื่อย ๆ มาจนก่อสร้างโบสถ์

จึงมีกำลังดำเนินการต่อไปโดยมิได้หยุดยั้งจนถึง
วันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๙ ได้จัดทำพิธียกข่อผ้า
และวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑ พิธีผูกพัทธสีมา
โบสถ์หลังนี้จึงสำเร็จสมบูรณ์ และพระภิกษุสงฆ์
ได้อาศัยทำสังฆกรรมถึงเวลานี้รวมค่าก่อสร้างประมาณ
๘ แสนบาท ขอให้พี่น้องทุกคนจงรับเอาส่วนกุศลจงทั่วๆ
กันเทอญ

พี่น้องทั้งหลาย ผู้ใดที่ยังไม่มีพระเครื่อง
หลวงพ่ทวด ฯ ไว้บูชา หรือท่านเคยมีแล้ว
แต่หากสูญหายไป แต่ท่านก็ยังมีความเลื่อมใส
ในอภินิหารของท่านอยู่ ท่านจะได้ขอความคุ้ม
ครองพิทักษ์รักษา ให้แคล้วคลาดปลอดภัยนานา
ประการ ท่านจงระลึกถึงหลวงพ่ทวด ฯ และ
อาราธนาคาถา “นะโมโพธิสัตว์โต อาคันติมาเย
อิติกะคะวา” ในเวลาที่จะให้ท่านคุ้มครอง และรักษา
โรคร้ายบางประการ ท่านจะได้รับผลเช่นเดียวกัน
กับท่านมีพระเครื่องรูปขององค์ท่านอยู่ประจำ
ตัวเช่นเดียวกัน

“ท่านจงระลึกถึงหลวงพ่ทวด ฯ และ อาราธนาคาถา
“นะโมโพธิสัตว์โต อาคันติมาเย อิติกะคะวา”
ในเวลาที่จะให้ท่านคุ้มครอง และรักษา โรคร้ายบางประการ
ท่านจะได้รับผลเช่นเดียวกันกับท่านมีพระเครื่องรูปของ
องค์ท่านอยู่ประจำตัวเช่นเดียวกัน ”

สถูปดั้งเดิม บรรจุอัฐิหลวงพ่отวดเหยียบน้ำทะเลจืด
เชื่อนท่านช้างให้ วัดช้างให้

พระครูวิสัยโสภณ อาจารย์ทิม ธมฺมโร
เจ้าอาวาสวัดช้างให้

● ON THE COVER

อนันต์ คณานุรักษ์ เรื่อง

“สถูปของหลวงพ่อด ๗”

สถูปศักดิ์สิทธิ์ซึ่งบรรจุอัฐิหลวงพ่อดเหยียบน้ำทะเลเจ็ด สมภารองค์แรกของวัดช้างให้ สถูปนี้ตั้งอยู่ใกล้ชิดกับทางรถไฟสายใต้ระหว่าง หาดใหญ่ - สุโขทัย โก-ลัก ใกล้ชิดที่สุดระหว่างสถานีนาประดู่กับสถานีป่าไร่ สถูปนี้มีอายุยืนนานมาประมาณ ๑๐๐ ปีเศษ แต่เดิมมีแต่เสาไม้แก่นปักหมายไว้ ประชาชนจึงเรียกกันว่า เชื่อนท่านช้างให้

ครั้งต่อมาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๔ ท่านอาจารย์ทิม ธรรมธโร (ท่านพระครูวิสัยโสภณ เวลานี้) เข้ามาเป็นเจ้าอาวาสองค์ที่ ๕ ซึ่งเป็นองค์หลังสุดในเวลานี้ ท่านได้จัดการบูรณะก่ออิฐถือปูนห่อหุ้มเสาไม้แก่นของเดิมไว้ภายใน ชาวบ้านจึงเรียกกันว่าบ๊ว (สถูป) หลวงพ่อด ๗ มาจนบัดนี้

ความศักดิ์สิทธิ์ในคุณอนิหารของสถูปหลวงพ่อด ๗ นี้มีมาแต่ดั้งเดิมแล้ว แต่เนื่องจากครั้งนั้นยังไม่มีทางรถไฟ จึงตกอยู่กลางป่าเปลี่ยวและวัดก็ร้างอยู่ การสักการะบูชาก็มีแต่ชาวบ้านที่อยู่ใกล้เคียงเท่านั้น

ครั้งต่อมาการคมนาคมเจริญขึ้น มีการทำทางรถไฟสายใต้ผ่านหน้าวัด และผ่านไปข้างสถูปนี้ และมีถนนซอยแยกจากถนนหลวงเข้าไปถึงวัด ประชาชนได้รับความสะดวกในการไปมาก็ได้พากันไปสักการะบูชาจากถิ่นไกลๆ มีหลายชาติหลายภาษา ยิ่งทวีมากขึ้น ดังเป็นที่ประจักษ์อยู่ ณ เวลานี้

อนิหารของ หลวงพ่อดเหยียบน้ำทะเลเจ็ดได้แสดงให้เห็นเป็นที่ประจักษ์แก่ชาวบ้านในครั้งนั้น

ก็เป็นข่าวเล่าลือกันในความศักดิ์สิทธิ์ แพร่หลายไปในหมู่บ้านใกล้เคียงโดยทั่ว ๆ กัน ใครมีเรื่องป่วยไข้ได้ทุกข์ใดๆ ก็พากันมาสักการะบูชา ขอให้ท่านช่วยดลบันดาลขจัดปัดเป่าสิ่งร้ายนั้นก็สำเร็จ สมความประสงค์ ชาวบ้านข้างเคียงจึงเคารพนับถือตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

บัดนี้วัดช้างให้ ได้เจริญรุ่งเรืองในด้านการบูรณะก่อสร้าง ซึ่งมีโบสถ์หลังงาม ค่าก่อสร้างเหยียบ ๘ แสนบาท วิหารอั่งดงามค่าก่อสร้างประมาณแสนห้าหมื่นบาทสำหรับประดิษฐานรูปหล่อจำลององค์หลวงพ่อด ๗ ไว้สักการะบูชา และยังก่อสร้างกุฏิสำหรับเป็นที่พักอาศัยของสมภารเจ้าอาวาส ซึ่งประมาณค่าก่อสร้าง ถึง ๑ แสน ๕ หมื่นบาท ธรรมศาลา ๑ หลัง ราคา ๔ แสนบาท กุฏิ ๕ หลัง ๒ แสนบาท ร.ร. ๑ เป็นตึก ๒ ชั้น กว้าง ๘ เมตร ยาว ๕๔ เมตร ราคา ๑ ล้านบาทเศษ ส่วนทางด้านปฏิบัติสมณกิจก็นับว่า ท่านพระครูเจ้าอาวาสได้ปฏิบัติมั่นอยู่ในศีลธรรม จนประชาชนหลายชาติ หลายภาษาพากันนิยมเลื่อมใสทั่ว ๆ ไป ดังปรากฏเป็นที่ประจักษ์อยู่แล้วทุกขณะจึงเห็นได้ว่าวัดช้างให้มีความเจริญแล้วด้วยประการทั้งปวง สมเกียรติพระพุทธานุภาพเป็นอย่างยิ่ง

หลังจากท่านอาจารย์ทิม ธรรมธโร พระครูวิสัยโสภณ ฝันว่าได้พบกับ หลวงพ่อดเหยียบน้ำทะเลเจ็ดซึ่งเป็นที่เคารพบูชาของประชาชนผู้เลื่อมใสอยู่ในเวลานี้ วันหนึ่งท่านอาจารย์ทิมนึกสนุกจึงเก็บเอากันเทียนที่ตกอยู่ริมเขื่อน (สถูป) มาคลึงเป็นลูกอม แล้วแจกจ่ายให้แก่เด็กวัดไปโดยไม่มีความหมายอะไร แต่ปรากฏเป็นที่อัศจรรย์แก่ท่านว่า เมื่อเด็กได้ลูกอมกันเทียนไปจากท่านแล้ว ก็ได้ใช้ลูกอมขี้ผึ้งนี้อมไว้ในปาก แล้วลองแทงฟันกันด้วยมีดและพร้ามีคม แต่ฟันแทงกันไม่เข้าเลยถือเป็นการสนุกตามประสาเด็ก จนความทราบถึงท่านอาจารย์ ๗ ก็ตกใจ เกรงเด็กจะเป็นอันตรายจึงเรียกเด็กมาประชุมสั่งสอนและห้ามการทดลองกันต่อไป

หลังจากนั้นมา ท่านเริ่มสนใจในคำปวารณาของหลวงพ่อดว่าจะเอาอะไรให้ขอ ก็พอดีพวกขายหนุม ๗ ผู้ชอบทางคงกะพันได้พากันมาขอให้ท่านอาจารย์สักลงกระหม่อมให้ เพื่อมิให้คุ้มครองตัวท่านระลึกถึงหลวงพ่อด ๗ แล้วก็สักให้สุดแล้วแต่มีจะลากพาตัวอักษรไป เพราะท่านเองยังไม่ได้ศึกษาในเรื่องนี้ และได้สั่งสอนให้พวกศิษย์ที่มาสักประพฤติแต่ความดี ปรากฏว่าศิษย์ท่าน

อาจารย์วัดช้างให้สมัยนั้น เกิดลองดีกันทางคองกะพัน แล้วไม่มีศิษย์อาจารย์อื่นสู้ได้เลย (ขณะนั้นก่อนและหลังสงครามครั้งที่ ๒ เพียงเล็กน้อย) หลังจากนั้นมาทางคณะสงฆ์ผู้ใหญ่สั่งห้ามพระภิกษุทำการลงกระหม่อม ท่านอาจารย์ ฯ จึงได้ระงับงดการสักตั้ง แต่บัดนั้นมาจนบัดนี้ แต่คุณอธิการยังปรากฏอยู่

หลวงพ่อดุสิตเหียบน้ำทะเลจืด โกรธทหารญี่ปุ่น สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ครั้งนั้นทางการทหารญี่ปุ่น ได้เอารถไฟสายใต้ของไทยทั้งขบวน ไปใช้ทำการขนส่งสัมภาระเข้ากลันตันโจมตีสิงคโปร์ รถไฟ ขบวนนี้ ต้องแล่นผ่านหน้าวัดช้างให้ไปตามราง ซึ่งอยู่ใกล้ชิดกับเขื่อน (สถานี) อยู่ทุกวัน ต่อมาวันหนึ่งในเดือนมกราคม ๒๔๘๕ เวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น. รถไฟขบวนนี้แล่นกลับมาจากสุโขทัย - ลัก ถึงหน้าวัดหัวรถจักรเคียงขนานตรงกับสถานีรถไฟ พอดีทันที่นั้น เหตุการณ์อัศจรรย์ที่ยังไม่มีใครพบเห็นก็ปรากฏขึ้น คือรถไฟขบวนนี้ติดตรึงอยู่กับที่ จะเคลื่อนต่อไปอีกไม่ได้ เครื่องรถจักรยังคงเดินตามปกติ ล้อเหล็กกำลังหมุนอยู่บนรางเหล็กในที่เดิม จึงเกิดความร้อนมาก มีประกายไฟแดงพราย ไปทั้งสองข้างขบวนรถนั้น อยู่สักครู่ พนักงานหัวรถจักรและทหารญี่ปุ่นก็จนปัญญา ไม่สามารถจะแก้ไขนำขบวนรถเคลื่อนที่แล่นไปได้ จึงให้รถจักรถอยหลังไปประมาณ ๑ ก.ม. แล้วเร่งไฟจักรเต็มที่แล่นมาใหม่อีกแต่พอหัวรถจักรเคียงขนานกับสถานีในที่เดิมก็เคลื่อนที่ต่อไปไม่ได้อีก รถไฟขบวนนี้จึงทดลองแล่นมาและถอยหลังกลับอยู่ตั้งแต่ ๑๕.๐๐ น. จนกระทั่งใกล้จะค่ำก็ผ่านไปไม่ได้ ประชาชนชาวบ้านใกล้เคียงชวนกันมาเฝ้าดูความอัศจรรย์ครั้งนี้อย่างล้นหลาม

ฝ่ายท่านอาจารย์เจ้าอาวาส ก็ได้ยินเสียงเครื่องจักรรถไฟดังสั่นสะเทือนไปมาอยู่หน้าวัด แต่รู้ไม่ใช่ ท่านจึงไม่ได้สนใจออกจากกุฏิมาดูอย่างผู้อื่น แต่เมื่อเวลาใกล้จะค่ำอยู่แล้ว รถไฟขบวนนี้ก็ยังคงวิ่งไปมาอยู่ที่เดิม ท่านนึกสงสัย จึงคิดว่าทหารญี่ปุ่นมาทำอะไรอยู่หน้าวัดท่านจึงลงจากกุฏิไปดูกับเขาบ้าง เมื่อปรากฏแก่สายตาของท่านว่าหัวรถจักรติดอยู่เพียงสถานีทุก ๆ ครั้ง ที่ขณะกลับไปมา ท่านจึงนึกว่า น่าจะเป็นอธิการของท่านหลวงพ่อดุสิตเหียบน้ำทะเลจืด เล่นงานขบวนรถไฟนี้เสียแล้ว ท่านอาจารย์จึงเดินเข้าไปใกล้สถานีแล้วนึกในใจว่า ถ้าหากหลวงพ่อดุสิตเหียบ ยึดขบวนรถไฟนี้แล้วก็ขอให้ยกโทษ ปลอ่ยให้เขาไปทำงานตามหน้าที่ของเขาเถิด เขาเป็นพวกนอกศาสนาไม่รู้จักอะไร อย่าถือโทษเขาเลย และทันที่นั้นรถไฟก็ค่อยๆเคลื่อนจากที่เดิม วิ่งไปได้เป็นปกติ และในคืนวันนั้น ท่านอาจารย์นอนพอเคลิ้มใกล้จะหลับ ก็ได้ยินเสียงพูดที่ข้างหูเป็นเสียงคนแก่พูดอย่างเกรี้ยวกราดว่า อ้ายญี่ปุ่นมาดูถูกพวกเรา (ชาวไทย) มันข่มเหงเอารถไฟเราไปใช้ ดีแต่มีลูก ๆ อยู่บนรถสองตัว มิฉะนั้นก็จะผลักให้ตกจากราง ภูเขาไม่ยอมให้มันเอาไปใช้เป็นอันตราย ท่านอาจารย์ทิ่มไม่ทราบว่าจะไร ที่ท่านหลวงพ่อดุสิตเหียบ ๒ ตัว อยู่บนรถ ต่อมาประมาณ 2-4 วัน ได้มีชายสองคนมาหาท่านที่วัด และขอถวายตัวเป็นศิษย์ และเล่าให้ท่านอาจารย์ฯ ฟังว่า เขาสองคนเป็นพนักงานหัวรถจักร และวันที่ขบวนรถไฟติดอยู่หน้าวัดนั้น เขาสองคนเป็นคนไทยอยู่บนรถขบวนนั้น นอกจากนั้นเป็นทหารญี่ปุ่นทั้งหมด จึงได้ทราบกันว่า ลูกสองตัวก็คือคนไทยสองคนนี่เอง

ครั้งที่ ๒ ต่อจากขบวนรถไฟญี่ปุ่นถูกหลวงพ่อดุสิตเหียบ ยึด ครั้งที่ ๑ มาประมาณเดือนเคยวันหนึ่งเวลาเช้า มีพวกเด็ก ๆ เล่นอยู่หน้าวัดและใกล้ ๆ กับสถานีนั้น ได้พูดเล่ากันถึงหลวงพ่อดุสิตเหียบ ยึดขบวนรถไฟคราวแรก มีเด็กคนหนึ่งพูดทำกันว่า วันนี้หลวงพ่อดุสิตเหียบ ยึดรถไฟหรือไม่ยึดอีกฝ่ายหนึ่งว่าไม่ยึด ฝ่ายที่ว่ายึดก็ได้เก็บเอาคันเทียบ และรูปที่เหลื่ออยู่หน้าสถานีจุดไฟขึ้นบูชา และอาราธนาขอให้หลวงพ่อดุสิตเหียบ ยึดขบวนรถไฟซึ่งกำลังวิ่งมาวันนั้นเวลาเช้า มีขบวนรถไฟเข้าระหว่างยะลา - หาดใหญ่ พอหัวรถจักรเคียงขนานกับสถานีจุดดีดลี้ก็หยุดนิ่งอยู่จะเคลื่อนที่ต่อไปก็ไม่ได้อย่างครั้งแรก รถทั้งขบวนติดอยู่ ประมาณ ๓๐ นาทีจึงเคลื่อนที่ไปได้ตามปกติ

ครั้งที่ ๓ มีพระอธิการยิ้ม หลวงพ่อดุสิตเหียบ พระภิกษุ กาว สำนักวัดแป้น อำเภอสาบบุรี จังหวัดปัตตานี ได้พากันไปวัดช้างให้ เมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๔๙๕ และพักอยู่ที่วัดหนึ่งคืน รุ่งขึ้นวันที่ ๓ เวลาประมาณ

๑๙.๐๐ น. พระภิกษุทั้ง ๓ รูป ได้มาขอพบข้าพเจ้าที่บ้าน แล้วเล่าให้ฟังว่าหลวงพ่อดุสิตเหียบ ยึดขบวนรถไฟมาแล้วถึง ๒ ครั้ง เหตุนี้พอตอนเช้าหลวงพ่อดุสิตเหียบ ยึดขบวนรถไฟเข้า ยะลา- หาดใหญ่ แล้วกล่าวคำอาราธนาขึ้นว่าเขาลือกันมานักว่า หลวงพ่อดุสิตเหียบ ยึดขบวนรถไฟมาแล้วถึง ๒ ครั้ง ลูกหลานมาจากที่ไกลใครจะขอชมสักครั้ง ข้าพเจ้าขบวนรถไฟเมื่อมาถึงหน้าวัดแล้ว ก็ต้องหยุดนิ่งอยู่กับที่เฉย ๆ จะทำอย่างไรก็ไม่สามารถเคลื่อนที่ไปได้ แต่ล้อรถจักรก็คงหมุนรอบ ๆ อยู่บนรางอย่างคราวก่อน ๆ แสดงให้เห็นว่าน่าจะมีอะไรยึดอยู่ข้างหลังขบวนรถ หลวงพ่อดุสิตเหียบ ยึดขบวนรถไฟว่า ท่านเห็นเป็นที่ประจักษ์และตื่นเด่นจนคนลูก จึงกล่าวขึ้นว่า ลูกหลานได้ชมแล้ว ให้ปลอ่ยไปเถิด ขบวนรถไฟจึงได้เคลื่อนไปเป็นปกติ ครั้งนี้รถไฟติดอยู่กับที่ประมาณ ๘ - ๙ นาที

สถูปบรรจุอัฐิหลวงพ่อดวยเบียบน้ำทะเลจิต
เชื่อนท่านช้างให้ วัดช้างให้

รูปหล่อหลวงพ่อดวย วัดช้างให้

“ปฐมเหตุการณ์สร้างพระหลวงพ่อดาว”

การสร้างพระหลวงพ่อดาว เนื้อว่าน ปี พ.ศ.2497 ถ้าจะกล่าวกันแล้ว ปฐมเหตุจริงๆ ก็มาจากพระอาจารย์นองที่เป็นผู้ชักชวนพระอาจารย์ทิมให้สร้างพระหลวงพ่อดาว ตามที่ท่านได้เล่าให้ฟังเท่าที่จำได้คร่าวๆ

คือช่วงนั้น อาจารย์นอง วัดทรายขาวกับพระอาจารย์ทิม ขึ้นมากรุงเทพฯ และไปที่วัดระฆัง เพื่อที่จะไปเช่าบูชาพระสมเด็จของหลวงปู่ภาค มาเพื่อให้คนทว่าบุญจะได้้นำเงินไปสร้างโบสถ์วัดข้างให้ พวกเงินขึ้นมาประมาณ 3,000 บาท

ขณะที่กำลังจะขึ้นไปเช่าพระ ท่านบอกว่า “กูนี้ยังไม่รู้ สะกิดอาจารย์ทิมบอกว่า ท่านๆ ทำไมเราไม่กลับไปทำพระของเราเองล่ะ”

“พระอะไร...?” พระอาจารย์ทิมถาม

“ก็พระหลวงพ่อดาว”

พระอาจารย์ทิมบอก “เออ...!! นั่นนะสิ”

ทั้งสองท่านจึงได้เช่าบูชาพระสมเด็จหลวงปู่ภาคมาเพียงเล็กน้อยและพากันกลับปัตตานี

ปฐมเหตุตรงจุดนี้ คือกำเนิดของสุดยอดพระเครื่องเมืองใต้ หลวงปู่ทวดเนื้อว่าน ปีพ.ศ.2497 อันเป็นอมตะตลอดกาล

“ประวัติการสร้างพระเครื่อง”

ที่ปรากฏองค์ของท่านขึ้นมาในยุคนี้นี้ได้ เพราะความฝัน คือ

คืนวันหนึ่งในปลายเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๕ เวลาใกล้รุ่งข้าพเจ้าฝันว่าได้พบกับท่าน ณ ที่แห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากวัดข้างให้เท่าใดนัก ท่านได้มอบยาชนิดหนึ่งให้ข้าพเจ้ากิน แล้วสวมมงคลรัดศีรษะให้อีก แสดงว่าท่านได้รับข้าพเจ้าไว้เป็นศิษย์ เพื่อจะให้ข้าพเจ้าได้รับใช้งานของท่านในโอกาสต่อไป เป็นการสนองคุณพระอาจารย์เสร็จแล้วท่านเดินจากข้าพเจ้าไป ทางทิศที่ตั้งของวัดข้างให้ รุ่งเช้าข้าพเจ้าคิดว่าสฤปศักดิ์สิทธิ์หน้าวัดข้างให้นี้ คงจะเป็นสฤปซึ่งได้บรรจุอัฐิของท่าน หรือสมเด็จพระเจ้าพะโคะเมื่อสมัยหลายร้อยปี

มาแล้วเป็นแน่ ข้าพเจ้าปรารถนาจะไปที่วัดเพื่อสืบทอดคุณ แต่ในระยะนั้น ข้าพเจ้ามีธุระกิจจำเป็น บางประการไม่สามารถจะไปได้ตามความตั้งใจ โอกาสต่อมา เมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๙๗ ตรงกับวันพฤหัสบดี ขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๓ เมื่อพวกเราได้ทำความเคารพ ท่านอาจารย์ทิม ธรรมธโร เจ้าอาวาสวัดข้างให้แล้ว ก็ได้สนทนาปราศรัยต่อกัน วันนี้เป็นวันแรกที่ข้าพเจ้าได้มาเยี่ยมวัดข้างให้ และได้รู้จักท่านอาจารย์ ฯ เจ้าอาวาสวัดข้างให้ ในการสนทนากันตอนหนึ่ง ข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านอาจารย์ ฯ ว่าโบสถ์ที่สร้างค้ำอยู่นั้น ท่านไม่คิดจะสร้างพระเครื่องไว้แจกจ่ายแก่ผู้สละทรัพย์ไภทนาสร้างโบสถ์บ้าง

หรือ ท่านอาจารย์ตอบว่า เคยคิดมา ๒ ปีแล้ว แต่ไม่สำเร็จข้าพเจ้าจึงรับว่า ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าขอรับจัดสร้างขึ้นถวาย ท่านก็ยินดีที่ข้าพเจ้าจัดทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนขอให้ท่านอาจารย์เลือกแบบพระท่านจะเอาปางไหนตามใจท่านชอบ แต่ข้าพเจ้าขอเพียงแต่เลือกสีของพระถือสีดินแดง ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็เกิดรู้สึกขนพองสยองเกล้าขึ้นมา ทุกคนในที่นั้นได้เห็นเป็นประจักษ์ ข้าพเจ้าจึงพูดต่อไปว่าปรากฏการณ์เช่นนี้ที่มีต่อตัวข้าพเจ้า ก็เห็นจะเป็นเพราะหลวงพ่อดุสิต ท่านมีความปิตินดี ที่พวกเราคิดจะสร้างพระเครื่องครั้งนี้ แต่เอาเถอะขอให้ท่านอาจารย์ ฯ เลือกแบบพระก็แล้วกัน ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็เกิดขนพองสยองเกล้าอย่างแรงขึ้นอีกครั้งหนึ่งและได้เห็นพระเครื่องลอยเด่นอยู่ตรงหน้า เป็นรูปพระภิกษุชรา นั่งขัดสมาธิอยู่บนดอกบัวมีสีพระองค์ดำ ปรากฏการณ์อันมหัศจรรย์ครั้งนี้โดยหลวงพ่อดุสิต ฯ บันดาลให้ข้าพเจ้าได้เห็นเป็นมโนภาพอย่างชัดเจนยิ่งนัก ข้าพเจ้าจึงตุนาฬิกาที่ข้อมือขณะนั้นเวลา ๑๓.๒๕ น. ข้าพเจ้าจึงได้เรียนให้ท่านอาจารย์ทราบว่าจะตามนิมิตโดยอำนาจของหลวงพ่อดุสิต ฯ ครั้งนี้เนื่องจากท่านแนะนำ ให้สร้างพระเครื่องขึ้นแทนองค์ของท่านเองจำเป็นที่

เราจะต้องปฏิบัติตาม และขอให้ท่านอาจารย์เป็นสื่อการติดต่อกับวิญญาณของท่าน ในพิธีการที่จะสร้างพระเครื่องทุก ๆ ระยะโดยใกล้ชิดด้วย

ผู้เขียนให้ช่างแกะขี้ผึ้งเหลืองทำแบบพระเครื่องเสร็จแล้วเก็บไว้ ๓ คืน รุ่งเช้าแบบขี้ผึ้งแปรสภาพคือในองค์พระซึ่งมีสบบงจิวรคลุมยังเป็นสีเหลืองตามเดิม แต่ผิวเนื้อที่อยู่นอกสบบงจิวร เช่น ศอ ถึงพักตร์ ลำแขนถึงนิ้วมือหน้าแข้งถึงปลายเท้า เกิดเป็นสีดำอย่างเอาหมึกทา ปรากฏการณ์อัศจรรย์นี้ ท่านพระครูฯ นั่งสมาธิถามท่านว่า ใครทำให้แบบแปรสภาพเช่นนั้น ท่านตอบว่า สมเด็จพระเจ้าพะโคะเอง แล้วท่านอาจารย์ ฯ ถามถึงความฝันของผู้เขียนที่ว่าพบสมเด็จพระเจ้า ฯ ทำพิธีสวมมาคลให้ ว่าใครเป็นผู้ทำให้ และทำให้เขาทำไม ท่านตอบว่าสมเด็จพระเจ้า ฯ ทำให้เพราะเขาเป็นคนดี และชอบทางนี้ เราจะใช้เขาให้ช่วยทำงานใหญ่ (หมายถึงงานสร้างโบสถ์)

เมื่อมีข่าวว่าวัดข้างให้จะสร้างพระเครื่องขึ้น พี่น้องชาวพุทธในแถบนั้นต่างคนต่างสนใจเป็นจำนวนมาก ได้บุกป่า ขึ้นเขาชักชวนกันไปหาว่านานาชนิด มาถวายแก่ท่านอาจารย์เป็นจำนวนมากมาย ทางวัดก็ได้เตรียมการรอวันจะ

ทำพิธีอยู่อย่างพร้อมเพรียง และได้ปฏิบัติตาม หลวงพ่อทวดแนะนำผ่านท่านอาจารย์ทุกประการ นายฮวด ผู้ใหญ่บ้านเหมือนในตำบลลำพญา ได้มาหาข้าพเจ้า

อนันต์ คณานุรักษ์

พร้อมด้วย นายชาติ สิมศิริ กำนัน โดยบังเอิญเมื่อเขาทราบข่าวข้าพเจ้ากำลังหาที่ดินเพื่อสร้างพระเครื่อง นายฮวดขอรับอาสาจะขุดและขนเอาดินว่านสีดำ ซึ่งมีอยู่ ณ เชิงเขาแห่งหนึ่งไปส่งให้ถึงวัด โดยไม่คิดค่าแรงแต่ประการใด

ดินว่านนี้เป็นดินสีดำตามธรรมชาติ อยู่เป็นทาง ซึ่งจะเข้าได้ภูเขา ชาวบ้านแถวนั้นเรียกกันว่า กากายักษ์ หมายถึงกากายักษ์ในเรื่องรามเกียรติ์ ชาวบ้านเอาดินดำนี้มาตากแห้งหรือย่างไฟกินแก้โรคผอมเหลืองหรือโรคโลหิตจาง เขาว่าดินนี้จึงเป็นที่หวงแหนของชาวบ้านแถวนั้น

เมื่อได้เตรียมการพร้อมสรรพ ถึงกำหนดฤกษ์ยามแล้วก็เริ่มลงมือพิมพ์ ฯ (ผลของการพิมพ์พระเครื่องตลอดถึงวันเวลา ซึ่งได้อธิบายมาแล้วข้างต้น)

ตามที่คุณเขียน ได้จัดการสร้างพระเครื่องหลวงพ่отวดเหยียบน้ำทะเลจืดครั้งนี้ เพราะผู้เขียนฝันว่า สมเด็จเจ้าพะโคะ มาทำพิธีสวมนงคลให้ ผู้เขียนปรารถนา

จะตอบแทนคุณสมเด็จ ฯ ท่าน แต่ไม่รู้ว่าท่านสถิตย์อยู่ที่ไหน จึงเรียนถามท่านเจ้าคุณเทพญาณโมลี วัดตานีนรสโมสร ท่านเจ้าคุณกรุณาบอกว่าท่านไม่ไล่ไปไหนตามข่าวลือ

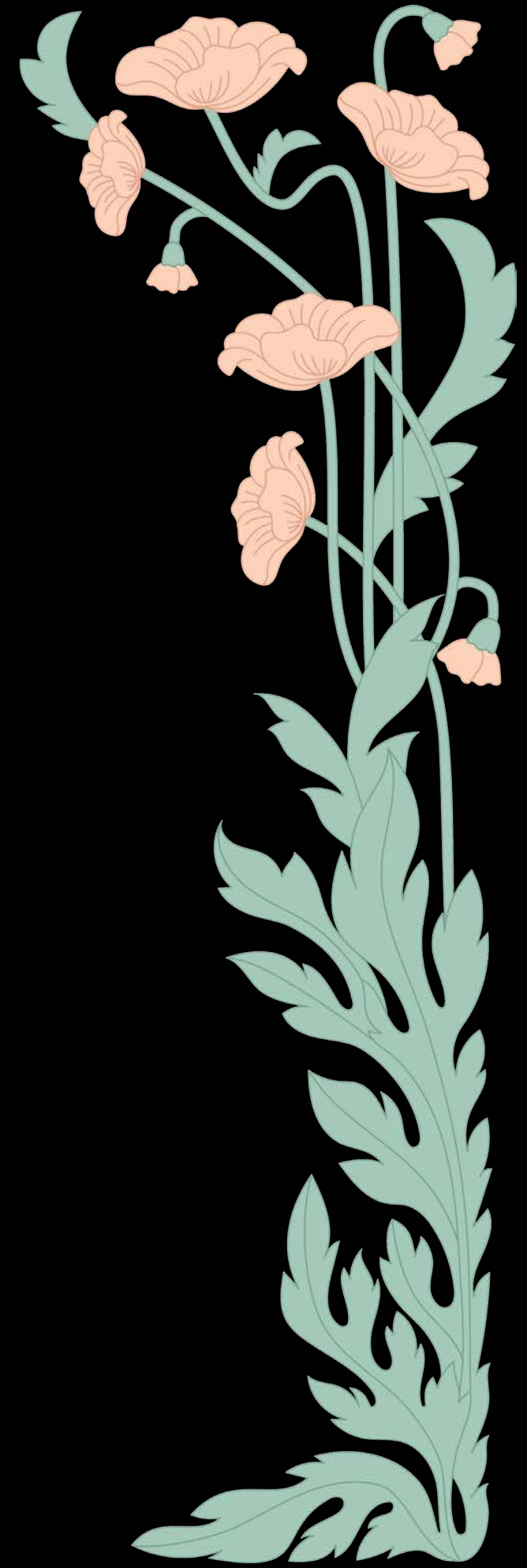
อัฐิของสมเด็จท่านอยู่ในเขื่อนหรือ สกูปหน้าวัดข้างให้ ผู้เขียนจึงสร้างพระเครื่องเป็นรูป พระภิกษุชราต่างองค์สมเด็จท่าน และตามนิมิต ณ วัดข้างให้ ซึ่งปรากฏทราบกันมาดีแล้วผู้เขียนปรารถกับ ท่านพระครูวิสัยโสภณว่า พระเครื่องนี้จะให้ชื่อว่า พ่อท่านทวดตามความนิยมเรียกของคนถิ่นนั้นแต่ ท่านพระครู ๑ นั่งสมาธิถามท่าน ท่านว่าไม่เอา ถ้ามต่อไปว่าจะให้ชื่อว่าสมเด็จเจ้าพะโคะหรือ ท่านว่าชื่อนี้ให้เขาเรียกกันทางโน้น (หมายถึงภูมิลำเนาเดิม หรือวัดพะโคะ) ถ้ากระนั้นจะชื่ออย่างไร? วิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของท่านบอกว่าให้ชื่อ “หลวงพ่отวดเหยียบน้ำทะเลจืด” จึงให้ชื่อพระเครื่องแต่วันนั้นมา

“ วิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของท่านบอกว่า ให้ชื่อ “หลวงพ่отวดเหยียบน้ำทะเลจืด” จึงให้ชื่อพระเครื่องแต่วันนั้นมา ”

อาจารย์ทิม รมุณโร ขณะทำพิธีปลีดิน

หลางปู่ทาด

พิมพ์กรรมการ

 พิมพ์กรรมกร
PT01001

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูติ
 0982878245

พิมพ์กรรมกร

PT01002

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี

 0982878245

พิพิธภัณฑ์
PT01003

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์กรรมกรร
PT01004

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์กรรมกร

PT01005

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูติ

 0982878245

พิมพ์กรรมกร

PT01006

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูติ

0982878245

 พิมพ์กรรมกร
PT01007

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
 0982878245

 พิมพ์กรรมกร
PT01008

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูติ
 0982878245

 พิมพ์กรรมกร
PT01009

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
 0982878245

พิมพ์กรรมกร
PT01010

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์กรรมกร

PT01011

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
 0982878245

พิมพ์กรรมกร
PT01012

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์กรรมกร
PT01013

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์กรรมกร
PT01014

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูติ
0982878245

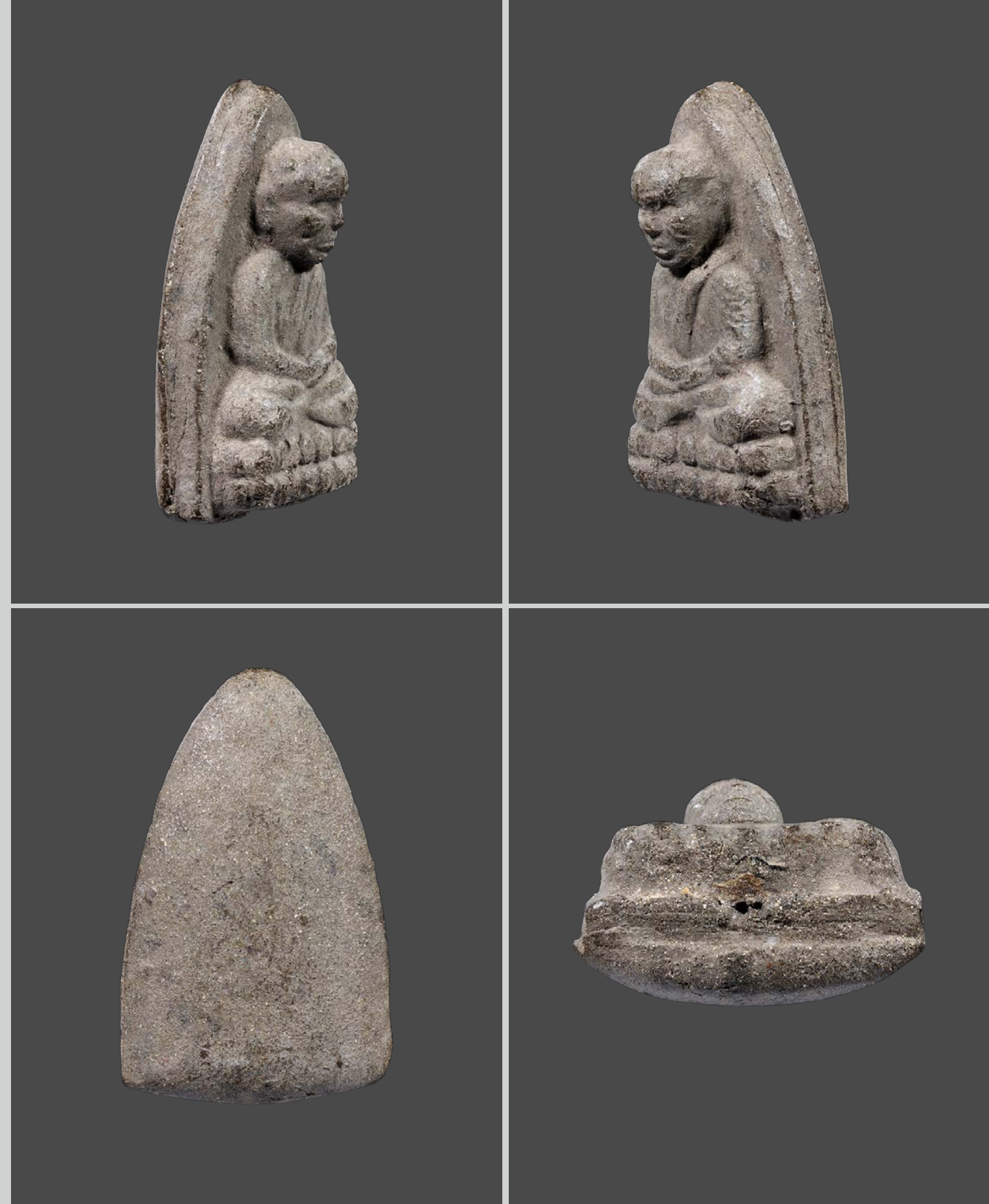
พิมพ์กรรมกร

PT01015

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี

0982878245

พิมพ์กรรมกร

PT01016

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
 0982878245

พิมพ์กรรมกร
PT01017

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์กรรมกร

PT01018

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี

0982878245

ผลงานปูนปั้น

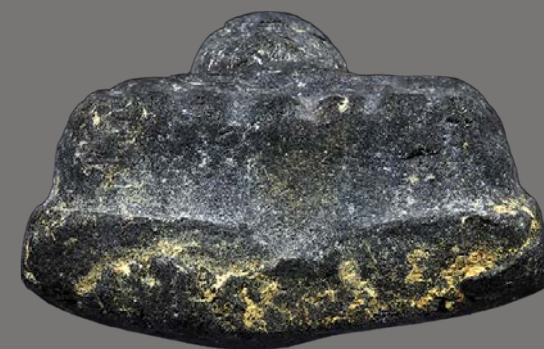
พิมพ์ใหญ่

พิมพ์ใหญ่
PT02001

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์ใหญ่
PT02002

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

หลวงพ่อขาว

หลวงพ่อขาว

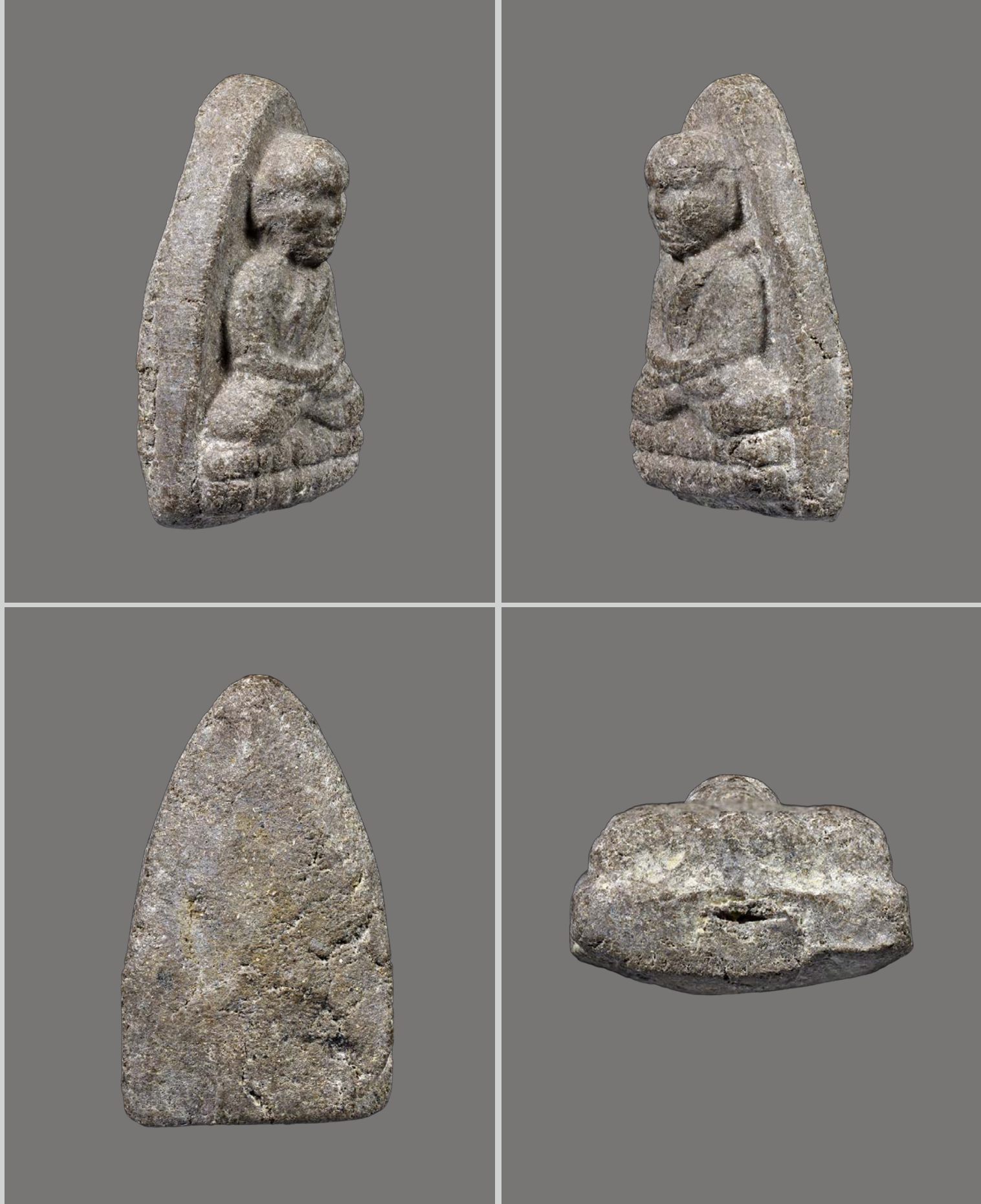

บ้านพระครูตี
 0982878245

 พิมพ์ใหญ่
PT02005

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูติ
 0982878245

พิมพ์ในดิน
PT02006

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์ใหญ่
PT02007

หลวงพ่อขาว

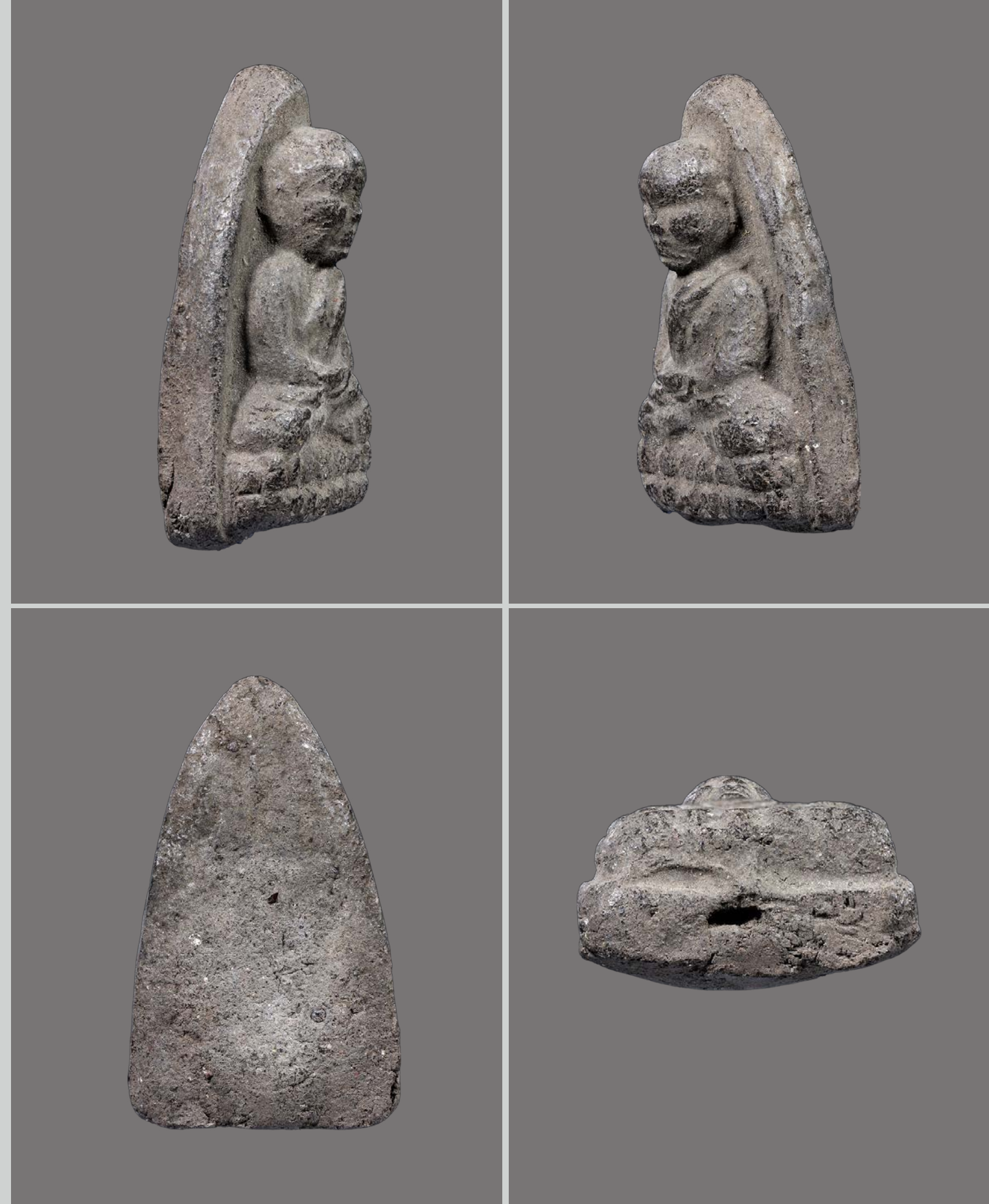

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์ใหญ่
PT02008

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์ใหญ่
PT02009

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
 0982878245

ឃុំឃាំងល្បី
PTO2011

អោយប៉ូកាត

บ้านพระครูติ
0982878245

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
 0982878245

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
 0982878245

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
 0982878245

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

หลางปู่ทาด

พิมพ์ใหญ่ห้ายัด

พิมพ์ใหญ่หน้า
PT03001

หลวงพ่อขาว

 บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์ใหญ่หน้าขัด
PT03002

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์ใหญ่หน้าขัด
PT03003

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูตี
0982878245

พิมพ์ใหญ่หน้าขัด
PT03004

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์ใหญ่หน้าขัด
PT03005

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์ใหญ่หน้าขัด
PT03006

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูตี
0982878245

 พิมพ์ใหญ่หน้าขัด
PT03007

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
 0982878245

พิมพ์ใหญ่หน้าขัด
PT03008

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

 พิมพ์ใหญ่หน้าขัด
PT03009

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูติ
 0982878245

พิมพ์ใหญ่หน้าขัด
PT03010

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์ใหญ่หน้าขัด
PT03011

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์ใหญ่หน้า
PT03012

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

หลางปู่ทาด

พิมพ์ก้าง

/// ////
พิมพ์กลาง
PT04001
//// ///

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูตี
0982878245

พิมพ์กลาง
PT04002

หลวงปู่ขาว

 บ้านพระครูตี
0982878245

พิมพ์กลาง
PT04003

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์กลาง
PT04004

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

/// ////
พิมพ์กลาง
PT04005
//// ///

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

//////
พิมพ์กลาง
PT04006
//////

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

//////
พิมพ์กลาง
PT04007
//////

หลวงปู่ขาว

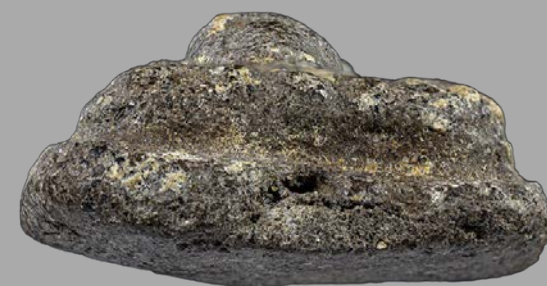

บ้านพระครูดี
0982878245

//////
พิมพ์กลาง
PT04008
//////

หลวงปู่ขาว

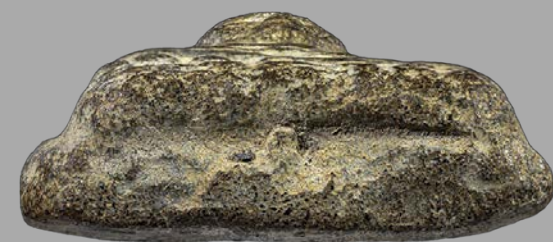

บ้านพระครูดี
0982878245

/// **พิมพ์กลาง** ///
PT04009
///

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

/// ////
พิมพ์กลาง
PT04010
//// ///

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

/// **พิมพ์กลาง** *PT04011* ///

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

/// //////////////////
พิมพ์กลาง
PT04012
////////////////////////////////

หลวงปู่ขาว

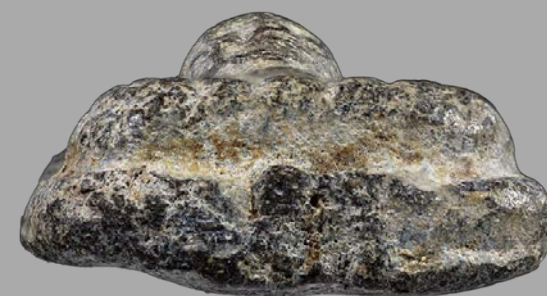

บ้านพระครูดี
0982878245

/// **พิมพ์กลาง**
PT04013
///

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์กลาง
PT04014

หลวงปู่ขาว

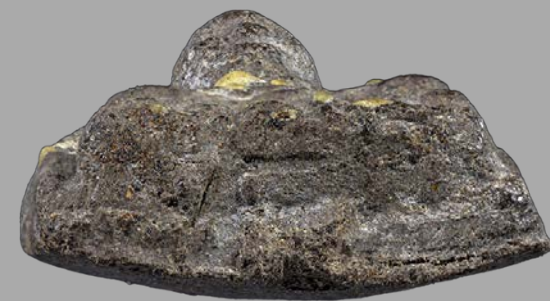

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์กลาง
PT04015

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูตี
0982878245

พิมพ์กลาง
PT04016

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูตี
0982878245

พิมพ์กลาง
PT04017

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูตี
0982878245

พิมพ์กลาง
PT04018

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูตี
0982878245

พิมพ์กลาง
PT04019

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์กลาง
PT04020

หลวงปู่ขาว

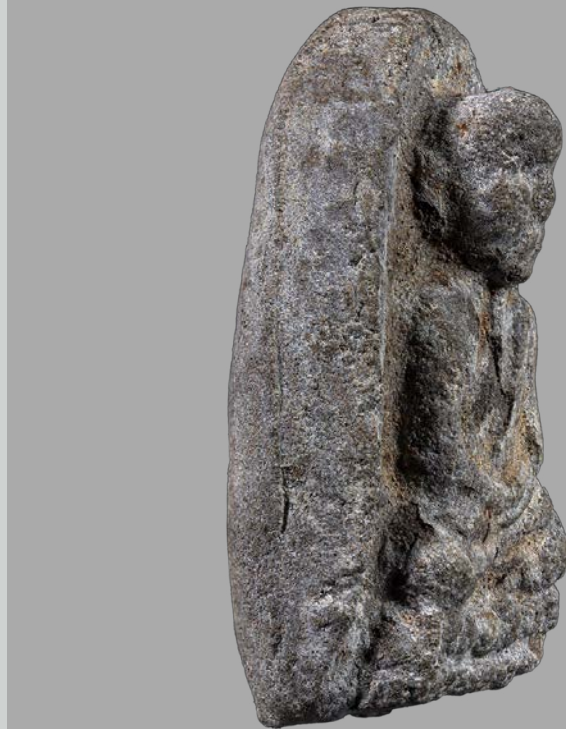

บ้านพระครูตี
0982878245

/// **พิมพ์กลาง** ///
PT04021
///

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์กลาง
PT04022

หลวงพ่อขาว

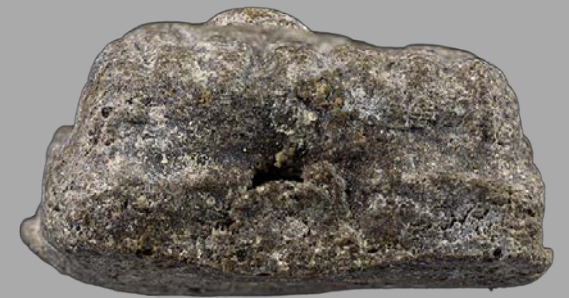

บ้านพระครูตี
0982878245

/// **พิมพ์นาง**
PT04023
///

นางปูบาท

บ้านพระครูติ
0982878245

หลวงปู่ขาว

พิมพ์พระรอด

พิมพ์พระรอด
PT05001

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

/// ////
พิมพ์พระรอด
PT05002
//// ///

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

/// /// ///
พิมพ์พระรอด
PT05003
/// /// ///

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์พระรอด
PT05004

หลวงพ่อขาว

บ้านพระรอด
0982878245

/// /// ///
พิมพ์พระรอด
PT05005
/// /// ///

หลวงพ่อขาว

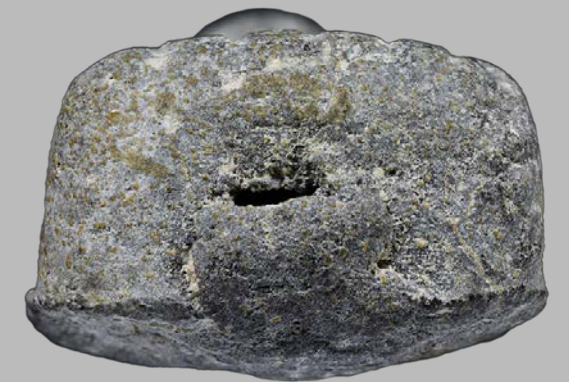

บ้านพระครูดี
0982878245

หินพระรอด
PT05006

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์พระรอด
PT05007

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

/// /// ///
พินพมร:รต
PT05008
/// /// ///

หลางปู่กาด

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์พระรอด
PT05009

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

/// /// ///
พินพมฺพระรัตน
PT05010
/// /// ///

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

/// ////
พิมพ์พระรอด
PT05011
//// ///

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

/// ////
พิมพ์พระรอด
PT05012
//// ///

หลวงปู่ขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

พิมพ์พระรอด
PT05013

หลวงพ่อขาว

บ้านพระครูดี
0982878245

ต้องการข้อมูลเพิ่มเติม หรือประสงค์จะแลกเปลี่ยนทรรศนะมุมมอง
หรือเพิ่มพูนความเข้าใจจนกระจ่าง สามารถติดต่อได้ที่

บ้านพระ ครูติ

บ้านพระ ครูติ เลขที่ 58 ม.3 ซ.วัดสวนแก้ว ถ.โยธาธิการ
ต.ลาดใหญ่ อ.เมือง จ.สมุทรสงคราม 75000

สืบสานพุทธศิลป์ สกลช่างไทย

สืบสานพุทธศิลป์ สกลช่างไทย

สืบสานพุทธศิลป์ สกลช่างไทย

ID : @buddhistarts

Tel : 0819532888, 0982878245

ที่ปรึกษา

รศ.ดร.ชัยพร พิบูลศิริ
ดร.สุชาติ มั่นคงพิทักษ์กุล

นักเขียน

อาจารย์ อรรถภูมิ บุญยเกียรติ

บรรณาธิการบริหาร

อาจารย์ อรรถภูมิ บุญยเกียรติ

ช่างภาพ

ธี บุญรักษา
สุรัชย์ มั่นคงพิทักษ์กุล

กองบรรณาธิการ

พุทธพร บุญยเกียรติ
ลือชา ประทุมเมือง

ออกแบบรูปเล่ม

สุรัชย์ มั่นคงพิทักษ์กุล

สนใจทำ eBook หรือ สัมภาษณ์ ติดต่อ

Peter JR 0820016677

©2567 บ้านพระ ครูติ สงวนลิขสิทธิ์ตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 ห้ามคัดลอก
เนื้อหาและภาพก่อนได้รับอนุญาตรวมทั้งห้ามดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวน วิตไ
เทปโทรทัศน์ ภาพยนตร์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ

All contents ©2024 Baan Pra Kru Ti Digital Publishing or published
under licence. All rights reserved. No part of this magazine may be used,
stored, transmitted or reproduced in any way without the prior written
permission of the publisher.

นะโม (3 จบ)

นะโม โพธิสัตว์ อากันติมาเย อิติมะคะวา (3 จบ)

“ข้าพเจ้าขอขอบน้อมแต่เจ้าประคุณสมเด็จหลวงพ่อทวด

ผู้เป็นพระโพธิสัตว์ เป็นผู้มิใช่

ซึ่งเข้ามาสถิตอยู่ในตัวของข้าพเจ้านี้”